

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 45^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΡΙΤΗ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 158



Αναζητώντας την αίσθηση του βιωμένου χρόνου: Εί-

ναι γνωστό ότι ο Αμπάς Κιαροστάμι είναι ο πιο αγαπημένος και συχνός επισκέπτης αυτού του φεστιβάλ μετά τη διεθνοποίηση του. Σε σημείο μάλιστα που να θεωρείται κάτι σαν σταθερή αξία αναφοράς των γενικών αισθητικών αρχών του ανανεωμένου δεσμού. Αλλά αυτά αφορούν στο τυπικό μέρος της ιστορίας. Εκείνο που έχει σημασία είναι η ευκαιρία που μας δίνεται να αποτιμήσουμε με μια καθαρή ματιά την πρωτοτυπία του έργου του, μέσα από την πλήρη αναδρομή που του γίνεται φέτος εδώ, χωρίς άσχετες αναγωγές και συγκρίσεις όπως τον πρώτο καιρό. Ένα έργο, με ανοιχτή αφηγηματική δομή, που η εκφραστική του πρόθεση είναι η αναζήτηση της α-

λήθειας μαζί με το θεατή πίσω από τα φαινόμενα και τα κοινωνικά στερεότυπα. Όπως έχει δηλώσει και ο ίδιος «έναν κινηματογράφο μισοφτιαγμένο, ημιτελή, που ολοκληρώνεται σε συνεργασία με το δημιουργικό πνεύμα του θεατή κι όχι σε μία, αλλά σε εκατό ταινίες». Ταινίες που ενώ αφηγούνται απλές, γήινες, καθημερινές ιστορίες ή απλώς διαδρομές ζωής, μέσα από πραγματικούς και κάποτε επαναλαμβανόμενους χρόνους ροής, το επιχειρούν κάθε φορά με μια τεχνική κινηματογράφησης σχεδόν πειραματική - αν και απέρριπτε σε τέτοιο βαθμό που να

του Σωτήρη Ζήκου

μοιάζει ακατέργαστη, εξ ου και το αναγνωρίσιμο σαν ντοκιμαντερίστικο στίλ - που με πιο εσπετίστικους όρους θα την ονομάζαμε αποδομητική. Δημιουργώντας έτσι μια απόλυτα πρωτότυπη φόρμα που καταφέρνει να είναι συνάμα ρεαλιστική και ποιητική, γήινη και απογειωμένη, ανεπιτήδευτη και νεωτερική. Μια φόρμα καθαρά κινηματογραφική, πέρα από την εικαστική ποιότητα των κάδρων και τη στοχαστική αξία των διαλόγων, που προσπαθεί κυρίως να μεταγγίσει μια πλήρη αίσθηση του βιωμένου χρόνου από τους ήρωες της ταινίας στο θεατή. Αίσθηση που τον κάνει να συμπάσχει αληθινά με αυτούς τους ήρωες όχι μόνο στις στιγμές δραματικής έντασης (καθώς «προσπαθούν να ξεπεράσουν τα όρια των πραγμάτων») αλλά και στις στιγμές αναμονής, αδράνειας, επανάληψης ή μακράς διαδρομής από τον ένα τόπο στον άλλο. Κάτι που αποτελεί μια απαραίτητη προϋπόθεση για να τους νιώσεις: να νιώσεις όπως νιώθουν για να βιώσεις την αλήθεια τους.

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Μασσαλία, μακρινή κόρη (σελ. 10)

του Μάρκο Γκαστίν • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Ένα ταξίδι στην αρχαία ελληνική αποικία και τη γνωριμία με κάποιους από τους Έλληνες μετανάστες και τις ιστορίες τους σκηνοθετημένη από έναν άνθρωπο που θα μπορούσε να είναι ένας από αυτούς..

Η εποχή του θερισμού / Vremia zhatvy (σελ. 5)

της Μαρίνα Ραζμπεζκίνα (Ρωσία, 2004) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Στην πρώτη της ταινία μυθοπλασίας, η βετεράνος και πολυβραβευμένη σκηνοθέτιδα στο χώρο του ντοκιμαντέρ Μαρίνα Ραζμπεζκίνα, παίρνει αφορμή από μια αληθινή ιστορία (που της αφηγήθηκε μια ηλικιωμένη γυναίκα σε κάποιο νοσοκομείο).

Quo vadis? (σελ. 9)

του Τάκη Τουλιάτου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Δύο Έλληνες μετανάστες από το πρώην ανατολικό μπλοκ θέλουν να πιάσουν την καλή στην Αθήνα. Κωμωδία καταστάσεων, το Quo vadis? είναι η δεύτερη ταινία του Τάκη Τουλιάτου.

Επιστρέφουν στη ζωή / Les revenants (σελ. 5)

του Ρόμπιν Καμπιγίνο (Γαλλία, 2004) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Κινηματογραφημένο με μια ψυχρή αισθητική στα χρώματα και ακολουθώντας έναν σχεδόν ληθαργικό ρυθμό στην αφήγηση, το Les Revenants είναι ένα ατμοσφαιρικό φιλμ που ακροβατεί δημιουργικά μεταξύ του μεταφυσικού θρίλερ και του κοινωνικού δράματος.

Είναι ο θεός μάγειρας; (σελ. 11)

του Στέργιου Νιζήρη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004/ΔΙΕΘΝΕΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Η μαγειρική και το πάθος ενός ανθρώπου για την ανακάλυψη της τέλει συνταγής, παρουσιάζεται μέσα από μια κωμωδία που μπλέκει τον έρωτα με το φαγητό.

“Η τέχνη δίνει σε κάθε καλλιτέχνη και στο θεατή του τη δυνατότητα να διακρίνει την κρυμμένη αλήθεια πίσω από τον πόνο και το πάθος που νιώθουν καθημερινά οι συνηθισμένοι άνθρωποι.”

Abbas Kiarostami

ABBAS KIAROSTAMI

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

4 Ότι δείχνει την αλήθεια κατόπιν στους συμπατριώτες του με την τελευταία του ταινία, μας λέει ο Goran Paskaljevic

5 Βραβείο διπλωματικού παραγωγικότητας στη Σοβιετική Ρωσία, νεκροί επιστρέφουν στο Διεθνές Διαγωνιστικό και Sideways στα Κρασιά

6 Νεανικές ιστορίες από τον κόσμο του σήμερα στις ταινίες των Νέων Οριζόντων και η κεντρίστρα Eleonore Faucher

7 Για τη Μικρή Ελευθερία μικρών Κούρδων στη μεγάλη Γερμανία μας μιλάει ο Κούρδος σκηνοθέτης Yuksek Yavuz

9 Για τους μετανάστες φυγάδες της ζωής μας λέει ο σκηνοθέτης Τάκης Τουλιάτος και για το ρόλο του ο Γιάννης Μπισταντζόγλου

10 Ο μέτοικος ανάμεσα σε δύο κουλτούρες είναι ξένος παντού, μας λέει ο σκηνοθέτης Μάρκος Γκαστίν

11 Ο ηθοποιός της ταινίας Είναι ο θεός μάγειρας; Γιώργος Καρράχικος το λέει όλα με οκούφο σεφ

13 Για τη σκηνοθεσία, την τεχνολογία και τις προτιμήσεις του στο σινεμά μιλάει ο Kiyoshi Kurosawa

15 Για την κριτική κινηματογράφου και την πολιτική κατάσταση στις ΗΠΑ μας λέει ο Kent Jones της Κριτικής Επιτροπής

17 Ο Pablo Trapero από την Αργεντινή και ο Radivoje Andric από τη Σερβία μιλούν για τις ταινίες τους

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Εκπληκτική ορατότητα. Παντού ξαστεριά.

• Την Τρίτη δεν αντέχω, τραγουδάς συνήθως τέτοια μέρα. κι όμως είναι πέμπτη Φεστιβαλική ημέρα και απ' το τραγούδι των Στρουμπ κρατάς το "την Πέμπτη δεν κρατιέμαι". Ταίριαζει πιο πολύ στην περίπτωση.

• Ξεδιπλώνεις το ροζ προγραμματάκι σου που έχεις διπλώσει ειδικά για να σου θυμίσει το πολύπτυχο των περασμένων ετών, προσπαθώντας να καταρρίψεις το νόμο της φυσικής που λέει πως μια σελίδα μπορεί να διπλωθεί μόνο 7 φορές. Διαλέγεις για τις δέκα στο Ολύμπιον το *Είναι ο Θεός Μάγιστος*. Είναι που πεινάς πάντα τις Φεστιβαλικές Μέρες του λιμού, είναι που σου έκανε κλικ η ασία-παράλλαξη του έργου του Μιχαήλ Αγγελου, είναι που παραμυθάνε όλοι για την αισθητική της εικόνας της και τη μουσική του θανάση Παπακωνσταντίνου...Τι άλλο έχει το μενού;

• Η Φάρμα των Ζώων στο 45ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης: *Και οι Χελώνες πετάνε, το Κυνήγι της Πάπας, το Πνεύμα του Μελισσιού, Όταν μεγαλώσω θα γίνω καγκουρού* - το οποίο οι θεατές με τη μεγαλύτερη φαντασία αναγνώρισαν ως το Σέρβικο *Trainspotting!*

• Κρυφακούς το διάλογο στο ταμείο του Ολύμπιον: "Δυο εισιτήρια για Κάιρο, παρακαλώ". "Θα φύγεις με τους φίλους σου για Κάιρο; Ο Ζορπίδης είναι απέναντί". "Μα εγώ θέλω εισιτήρια για την ταινία του Κουροσάουα". Ζηλεύεις και βγάζεις κι εσύ για το *Cure* στις ε-ντεκα στο Σταύρο Τορνέ. Κι επειδή αναρωτιέσαι για το τι δουλειά έχει η πρωτεύουσα της Αιγύπτου στο Γαπωνέζικο σινεμά του φανταστικού, μάθε ότι Κάιρο είναι ο Σφυγμός στα Γαπωνέζικα.

• Ο Κιγίσι είναι πολύ χαρούμενος που στη χώρα μας όχι απλώς ξέρουν, αλλά βλέπουν κιόλας (άκουσον, άκουσον!) τις ταινίες του! Φροντίζει δε να το επισημαίνει σε όλες τις δημόσιες εμφανίσεις του. Όλο αριγκάτο και αριγκάτο είναι, και σε λίγο θα νομίζει πως όντως μιλάμε και γαπωνέζικα. Πέτυχε μάλιστα κι ένα φανατικό θαυμαστή που του έκανε δεκατρείς διαδοχικές ερωτήσεις για τις τελευταίες ταινίες του και μίληκε σε λεπτομέρειες και ήδη ψάχνει για διαμερίσματα στην ίδια γειτονιά. Ουδείς προφήτης στον τόπο του.

travelling

Κίνημα γυναικών κάτω οι ταινίες με σεξιστικά υπονοούμενα...

• Όταν μια νεαρή δημοσιογράφος τον ρώτησε ποιος είναι ο αγαπημένος του Ευρωπαίος σκηνοθέτης, ο Κιγίσι απάντησε πως μπορεί να σκεφτεί τουλάχιστον δέκα και δεν μπορεί να διαλέξει. "Αν όμως με απειλούσατε με ένα πιστόλι στον κρόταφο, ε, θα απαντούσα ο Αγγελόπουλος". Το πέτυχες μεγάλε. Είπες τη μαγική λέξη. Το όνομα πασαπόρι.

• *Οι, η Χρυσάφεια*. Εναλλακτικός τίτλος: Αμάρτησα για τη μαμά μου, μιας και το Όλα για τη Μητέρα μου



Η Αρσινέ Καντζιάν λίγο πριν κηρύξει το φεμινιστικό μανιφέστο του σύγχρονου σινεμά από το δικό μας Φεστιβάλ. Αντιπρόεδρος της Επιτροπής, γαρ.

μπιον δεν έπεφτε καρφί-τσα. Ίσως όμως μια καρφί-τσα να χρειαζόταν: Η σταρ μας καθυστέρησε κάνα τεταρτάκι να έρθει γιατί αντιμετώπιζε προβλήματα με το σασκάκι της από το οποίο διαπίστωσε την τελευταία στιγμή πως έλειπε ένα κουμπί από το σπαστρο σασκάκι της. Φήμες φημολογούν πως με αυτό το δράμα ασχολείται και η ταινία (Work-in-progress) του νεαρού σκηνοθέτη Νίκου Πομώνη *Μια Ροζ Παραμάνη* που θα προβληθεί απόψε στις 12 στην Τόνια Μαρκετάκη, μαζί με τη μικρού μήκους ταινία του Αλέξανδρου Βούλγαρη *Ροζ*

• Όταν ο πρόεδρος της επιτροπής ρωτήθηκε για το ρόλο των κριτή πρωτοεμφανιζόμενων δημιουργών, έκανε μια παρά-καμψη και...απολογήθηκε για το ότι δε μιλάει γαλλικά. "Όταν ήμουν νέος πιστεύαμε πως τα γαλλικά θα ήταν η γλώσσα του μέλλοντος. Βέβαια, η καλύτερη μέθοδος για να μάθεις μια γλώσσα είναι...στο κρεβάτι. Κάποιες κοπέλες βέβαιον να μου μάθουν αγγλικά, αλλά ήμουν ήδη παντρεμένος!".

• Σε παρόμοιο θέμα αναφέρθηκε και ο σεναριογράφος της *Τεστοστερόνης* του Πανουσόπουλου. Επί λέξει ανέφερε πως η βασική ιδέα προέκυψε από μια κουβέντα που είχαν με το σκηνοθέτη: "Δε θα ήταν...μαμάτο να μπορούσαμε να...μαμήσουμε όλες τις γυναίκες; - Όχι ρε, αυτό θα συνεπαγόταν πολλές σε-κλάνες, γριές, αληθινός εφιάλτης". Σίγουρα πάντως ο Αύγουστος, με ύφος Ιούλιου (Καίσαρα) έκρινε ότι μπορούσε για να συγκεντρώσει τα βλέμματα του κοινού. Μήπως ακριβώς εξαιτίας αυτής της ιδέας που διατρέχει και το σενάριό του; Σε αυτή την έκρηξη φεμινισμού θα μπορούσε να απαντήσει μόνο η Αρσινέ, που προηγουμένως διατύπωσε μια αλλά προφανώς προτίμηση να παρακολουθήσει κάποιο περισσότερο ενδιόφε-ρον θέαμα.

• Την εκκεντρική αυτή περσόνα που έμοιαζε άλλοτε πιανίστα σε υπόγειο πιάνο μπαρ κι άλλοτε συνόδευαν στο πάβελ εκ-δε-ξιών ο σκηνοθέτης του *Μη Φεύγεις*, Αλέξανδρος Παναγιώτης και εξ' ευωνύμων η σκηνοθέτης του ντοκιμαντέρ για την Α-κρόπολη *Ο Ιερός Βράχος*, Μιρτώ Παράσχη. Φήμες φημολογούν ότι η τελευταία μπήγει βελόνες στο σμοίμα του Πάνου Κούτρα, που στην *Αληθινή Ζωή* βάζει φωτιά στο μνημείο, και μάλιστα όπως δηλώνει ευθαρσώς ο ίδιος "χωρίς κανένα λόγο, έτσι, χωρίς νόημα". Έτσι όπως τους έβλεπες μαζεμένους κι ε-νυπεράσπιστους στο πάβελ, να μιλάνε χα-μυλάφωνα, να αναλώνονται σε ένα είδος προεκλογικού ντιμπίτ, θύμιζαν μια μαμά με τον κανακάρι της που μάλωναν με το διε-στραμμένο γυναικολόγο τους.

• "Μα δε θέλετε να μας κάνετε καμία ερω-τηση; Σας παρακαλώ ρωτήστε μας ο,τι-ποτε! Αφού είμαστε οι "Δημιουργοί", πως θα δικαιολογήσουμε την παρουσία μας ε-δώ", αναφώνησε με μπρίο ο Αύγουστος, εκφέροντας την κό-νωνική του καταγγελία με δόσεις δροσερού χιούμορ. Κι από Αύγουστο χειμώνα...

• Θέλεις σήμερα να κάνεις και μια βόλτα απ' το Σταύρο Τορνέ, όπου θα δίνεις masterclass από τις δέκα το πρωί ο Γκρηγόριος Πεθαίνεις απ' την περιέργεια να μάθεις και για τη νέα τεχνολογία High Definition που χρησιμοποιεί στην τελευταία δημιουργία του που προβάλλεται και σήμερα μετά τα μεσάνυχτα στο Ολύμπιον.

• Προς το παρόν θέλεις να κάνεις τη δική σου τεχνολογία Επανάσταση και σκέφτεσαι να στείλεις τη γνώμη σου για το Διεθνές Διαγωνιστικό μέσω sms για να βαθμολογήσεις τις ταινίες. Αλλάζεις γνώμη; Σου λείπει αυτό το συναίσθημα-που βγαίνει απ' την αίσθηση, κι είτε έβλεπες τον ουρανό μ' τ' άστρα, είτε ήθελες να πλακώσεις στα χαστούκια το σκηνο-θέτη επί τόπου, κι αντι γι' αυτό έρχινες στην κάλπη...Μαυρο-γιαλούρο!

• Δεν είναι τυχαίο πως όταν βγαίνεις από την Αποθήκη 1 γι-ρω στις πέντε το απόγευμα δεν φωτογραφίζεις πια το ηλιοβ-σίσμα με τη μηχανή σου. Στέκεσαι εκεί μαζί με τους άλλους που τευντώνουν το κινητό τους προς τον ουρανό σαν να στέ-λουν μήνυμα στο φεγγάρι, ψηφιοποιώντας τα χρώματά του. Πε-ρε λοιπόν ένα απ' τα σκουπόξυλα που υπάρχουν σε κάθε σ-δρική τουαλέτα, και μην το σκέφτεσαι! Πέτα προς αυτό!

Γκέλυ Μαδού
gkely_mademi@yahoo.gr



Μέμορι
Βουγιουκλάκης στην
παλιά παρλιά της
Θεσσαλονίκης των
μπαγιάτηδων:
Κάροτσερη,
κάροτσερη,
ας...
το καμουτσίκι απ' το
χέρι...

Ντουέτο Άννα-Βίκυ:
Καλύτερα οι δυο μας-
καλύτερα οι δυο μας-
θα περάσουμεεεεεε...
Όχι πια σεξ, μόνο φίλοι.



το έχει χρησιμοποιήσει ήδη ο Αλμοδόβαρ. Η ταινία που απέσπασε τη Χρυσή κάμερα στο τελευταίο Φεστιβάλ των Κανών ασχολείται με την ιστορία μιας ανήλικης Ισραηλίστας που προσπαθεί να συντηρήσει την ιερό-δουλη μητέρα της κάνοντας διάφορες δουλειές, για να καταλήξει τελικά στο σοφό λαϊκό γνωμικό «κατά μάνα, κατά κύρη».

• Φλας μπακ: Στην τιμητική εκδήλωση για την Ιζαμπέλ Υπέρ στην παγκόσμια πρεμιέρα της τελευταίας ταινίας της *Οι Τσακισμένες Αδερφές* στην αίθουσα του Ολύ-



Ανάρης: το λαμπρότερο
άστρο στον αστερισμό
του Σκορπιού, του
ζωδίου που συσχετίζεται
με το πάθος, τη
σεξουαλικότητα, τη ζήλεια
και τη δύναμη. Ο γλυκό
μυστήριο της ζωής!

ντερ Πένιν (Πολίτης Ρουθ, Σχετικά με τον
Σμιντή, ο αμερικανός κριτικός κινηματογράφου
Κεντ Τζόουνς, ο Ιταλός ζωγράφος Βα-
λέριο Αντάμι, ο "γνωστός σε όλους Γιάννης
Μπακογιαννόπουλος" κι ο Άγγλος παραγω-
γός Ντόναλντ Ράμπο.

23 ΤΡΙΤΗ • TUESDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	FRIDA LIAPPA	TONIA MARKETAKI	THESSALONIKI CINEMA MUSEUM
13:30 - Greek Films 2004 MASSALIA, MAKRINI KORI - 87' MARCO GASTINE Greece, France/2004 O.V. Greek, French/English, Greek sub. 15:30 - International Competition Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΒΕΡΙΣΜΟΥ VREMIA ZHATVY - 67' Marina RAZBEZHINA Russia/2004 O.V. Russian/English sub. 17:30 - Greek Films 2004 QUO VADIS - 93' Takis TOULIATOS Greece/2003 O.V. Greek, Russian, Ukrainian/English sub. 19:30 - International Competition ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΣΤΗ ΖΩΗ LES REVENANTS - 110' Robin CAMPILLO France/2004 O.V. French/English sub. 22:00 - Greek Films 2004 / International Competition ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΑΓΕΙΡΑΣ; INE O THEOS MAYIRAS? - 96' Sergios NIZIRIS, Greece/2004 O.V. Greek/English sub. 00:30 - NH International Selection TULSE LUPER SUITCASES, PART II: VAUX TO THE SEA - 120' Peter GREENAWAY, Netherlands/2004 O.V. English	14:30 - NH International Selection ΚΑΙ ΟΙ ΧΕΛΩΝΕΣ ΠΕΤΑΝΕ LAKROSHTA HAM PARVAZ MIKONAND - 98' Bahman GHOBADI Iran, Iraq/2004 O.V. KURDISH/English sub. 17:00 - NH International Selection COOL - 89' Theo VAN GOGH Netherlands/2004 O.V. Dutch/English sub. 19:30 - NH Spotlight: Hirokazu Kore-eda KANEIS DEN EPEI DARE MO SHIRANAI - 141' Japan/2004 O.V. Japanese/English sub. 22:00 - NH International Selection XAZO AGPOI GARCON STUPIDE - 94' Lionel BAIER Switzerland/2004 O.V. French/English, German sub. 00:00 - NH Spotlight: Todd Verow ANONYMOZ ANONYMOUS - 84' USA/2004 O.V. English	15:30 - NH: New French Cinema KENTISTPEZ BRODEUSES - 88' Eléonore FAUCHER France/2004 O.V. French/English sub. 18:00 - NH: New French Cinema TA EFTONIA LES PETITS FILS - 84' Ilan DURAN COHEN France/2004 O.V. French/English sub. 20:30 - NH: New French Cinema KABAPH CLEAN - 110' Olivier ASSAYAS Canada, France, United Kingdom/2004 O.V. English, French, Cantonese/English sub. 23:00 - NH Spotlight: Götz Spielmann H EENH DIE FREMDE - 97' Austria/2000 O.V. German/English sub.	13:00 - Movies of our time: The best of the new Argentine cinema ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ FAMILIA RODANTE - 103' Pablo TRAPERO Argentina, Spain, France, Germany, Brazil, United Kingdom/2004 O.V. Spanish/English sub. 15:30 - Victor Erice Retro TO ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΙΣΣΙΟΥ EL ESPIRITU DE LA COLMENA - 97' Spain/1973 O.V. Spanish/English sub. 18:00 - Balkan Survey OTAN MEFAΛΩΣΘI ΘA ΓIΝO KAT'KOYPO KAD PORASTEM BICU KENGUR - 99' Radiroje ANDRIC Serbia & Montenegro/2004 O.V. Serbian/English sub. 20:30 - Victor Erice Retro O NOTOS EL SUR - 94' Spain/1983 O.V. Spanish/English sub. 23:00 - Kiyoshi Kurosawa Spotlight CURE KYUA - 111' Japan/1997 O.V. Japanese/English sub.	11:00 - Abbas Kiarostami Retro • Ο ΧΟΡΟΣ / HAMSORAYAN - 17' Iran/1982, O.V. Farsi/English sub. • ΟΦΘΟΣ ΤΙΜΗΣ ΣΤΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ BOZORGDAHT-E MOALEM - 20' Iran/1977, O.V. Farsi/English sub. • ΚΩΣΤΟΥΜΙ ΓΙΑ ΓΑΜΟ LEBASSI BARAY-E AROUSHI - 54' Iran/1976, O.V. Farsi/French sub. 13:00 - Out of Competition MEPEZ TOY ZANTIAFO DIAS DE SANTIAGO - 83' Josué MENDEZ Peru/2004 O.V. Spanish/English sub. 15:30 - International Competition NA ΠΑΡΕΙΣ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ VE LA KACHTA LECHA ISHA - 97' Ronit ELKABETZ, Shlomi ELKABETZ Israel, France/2004 O.V. Hebrew, French, Moroccan/English sub. 18:00 - Abbas Kiarostami Retro DEKA / TEN - 94' Iran, France/2002, O.V. Farsi/English sub. 20:15 - Special Screenings SIDEWAYS - 123' Alexander PAYNE, USA/2004, O.V. English 23:00 - International Competition ANEMOS THZ STEPIAZ VENTO DI TERRA - 82' Vincenzo MARRA Italy/2004, O.V. Italian/English sub.	11:00 - Costas Sfikas Retro • ΘΗΡΑΚΙΟΣ ΟΡΘΡΟΣ THIRAKIOS ORTHROS - 25' C. SFIKAS, ST. TORNES Greece/1988, O.V. English • ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΕΝΑΝΤΙΟΔΡΟΜΩΝ PROMITHEUS ENANDIODROMON - 65' Greece/1998, O.V. Greek/English sub. 13:00 - Abbas Kiarostami Retro ABC AFRICA - 84' Iran, France/2001 O.V. English, Farsi/English sub. 15:00 - Greek Films 2004 ΦΩΝΗ ΑΓΓΑΙΟΥ / ΦΩΝΙ ΑΓΓΕΟΥ - 62' Lydia CARRAS, Greece/2004 O.V. Greek, English, French/English, Greek sub. 17:00 - Greek Films 2004 ΑΛΕΜΑΓΙΑ / ALEMAYA - 107' Ilias YANNAKAKIS Greece/2004, O.V. Greek/English sub. 19:30 - Alexis Damianos Retro MEPI TO ΠΛOIO / MEHRI TO ΠΛIO - 93' Greece/1966, O.V. Greek/English sub. 22:00 - Greek Films 2004 ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ HIMONIAITIKI NOSTALGIA - 90' Costas ANIAN Greece/2004 O.V. Greek/English sub. 00:00 ΠΡΟΞΕΩΣ / WORKS-IN-PROGRESS Excerpts of Greek films in postproduction.	18:00 - Digital Cinema 2004 ΑΝΟΙΧΤΗ ΘΕΩΝΗ - OPEN FORUM A mixture of Greek digital productions. O.V. Greek 20:00 - Abbas Kiarostami Retro ΠΕΝΤΕ FIVE - 74' France, Iran/2004 O.V. No Dialogue

Κριτική Επιτροπή: στηρίζουμε τα νέα ταλέντα

Τα μέλη της Κριτικής Επιτροπής έδωσαν χτες την καθιερωμένη συνέντευξη τύπου, χωρίς ωστόσο να διατυπωθεί κάποια ιδιαίτερη τάση ή κριτήριο για τη βράβευση.

Ο Πρόεδρος της Επιτροπής, Milkos Japco, εξέφρασε τη λύπη του που δε μιλάει την ελληνική γλώσσα, ενώ έδωσε και συμβουλές για το πώς μπορεί να μάθει κανείς εύκολα μια ξένη γλώσσα: αυτό μπορεί εύκολα να γίνει... στο κρεβάτι. Όσο για το Φεστιβάλ, εκδήλωσε με σιγουριά πως θα δούμε ωραίες ταινίες. Για τη γενικότερη κατάσταση του κινηματογράφου σήμερα, ανέφερε: "Δεν μπορώ να κρίνω. Βλέπω τις ταινίες απλά ως θεατής. Μερικές είναι αξιόλογες, άλλες φορές όμως δε συμφωνώ με αυτά που βλέπω και ιδιαίτερα με το στυλ μερικών ταινιών".

«Η γενιά μου ήταν αυτή που διαμορφώθηκε από τον κινηματογράφο. Αυτή που βγήκε από τον πόλεμο. Όταν ήμουν νέος, ο κινηματογράφος ήταν αμαρτωλός χώρος και το να πηγαίνει μία κοπέλα σινεμά ήταν κάτι ύποπτο. Ο κινηματογράφος ήταν μια νέα πράξη χωρίς μνήμη. Το ευρωπαϊκό σινεμά έχει πάντα μια σχέση με την εικόνα, με τη μεταφορά και την αλληγορία. Ο αμερικανικός κινηματογράφος, όμως, εξαρτάται από τις νέες τεχνολογίες», δήλωσε ο σημαντικός Ιταλός ζωγράφος Valerio Adamì.

Από τη νέα του θέση, ως μέλος της Επιτροπής, ο Γιάννης Μπακογιαννόπουλος εξέφρασε τη δική του άποψη: "Η αίσθησή μου από αυτή τη θέση είναι διαφορετική. Όπως ο κινηματογραφιστής όταν αλλάζει θέση λήψης αλλάζει και εικόνα, έτσι ισχύει και για μένα. Όταν είσαι μέλος της Κριτικής Επιτροπής οφείλεις να δεις τα ρεύματα και γενικά τι επικρατεί. Να δεις μέσα από τις κινηματογραφικές πράξεις τι θα ξεχωρίσει. Εκεί είναι και η επιτυχία. Για το δικό μας Φεστιβάλ, αν δείς το Διαγωνιστικό τμήμα, που έρχονται σκηνοθέτες με την πρώτη ή δεύτερη ταινία τους, θα διαπιστώσετε ότι πολλοί από αυτούς είναι σήμερα φτασμένοι. Φέρνω παράδειγμα τον Alexander Payne, που είχε πρωτοεμφανιστεί εδώ το 1996 με την ταινία *Citizen Ruth*.

Σχετικά με τον αμερικανικό κινηματογράφο μίλησε ο Alexander Payne, τονίζοντας πως στην Αμερική, σε αντίθεση με την Ευρώπη, δε γίνονται ταινίες με κέντρο τον άνθρωπο: «Αυτό που δεν συμπαθώ στον αμερικανικό κινηματογράφο είναι η κυριαρχία του. Και με λυπεί η παρακμή των λεγόμενων εθνικών ταινιών».

Τη θέση της γυναίκας στο σύγχρονο κινηματογράφο κατέγραψε η ηθοποιός Arsinée Khanjian. «Η θηλυκότητα του κινηματογράφου ήταν πάντα ένα κομμάτι του, αλλά δεν έχει εξαπλωθεί. Το σημαντικό είναι να δούμε πώς η τεχνολογία επηρεάζει το συγκεκριμένο θέμα και πώς βλέπουμε τα πράγματα. Το θέμα είναι πώς μπορούν οι γυναίκες να πάνε να φοβούνται να κάνουν αυτό το ταξίδι και πώς θα αντιληφθούν ότι η ιστορία είναι ίδια, ακόμη κι αν την αφηγείται μια αντρική φωνή».

Σε σχετική ερώτηση για την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, απάντησε πως το ερώτημα αφορά την Ευρώπη και πως αυτή είναι που πρέπει να σκεφτεί πώς θα γίνει να συνυπάρξει με μια χώρα που καταπατά τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Τέλος, ο Donald Ranvaud αναφέρθηκε στο Φεστιβάλ λέγοντας πως είναι ανάμεσα στα λίγα που ασχολούνται με νέους κινηματογραφιστές, τονίζοντας την ευθύνη και τη σημασία της αναγνώρισης νέων ταλέντων.

Χρυσός Αλέξανδρος στον Ιάκωβο Καμπανέλλη

Στον κορυφαίο Έλληνα θεατρικό συγγραφέα Ιάκωβο Καμπανέλλη απονεμήθηκε ο Χρυσός Αλέξανδρος, σε ειδική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε χτες το βράδυ στην αίθουσα Παύλος Ζάννας.

Πέρα από τη μεγάλη παρουσία του στο θέατρο, ο Ιάκωβος Καμπανέλλης είναι σεναριογράφος δύο μεγάλων ταινιών, του *Δράκου*, σε σκηνοθεσία Νίκου Κούνδουρου και της *Στέλλας* σε σκηνοθεσία Μιχάλη Κακογιάννη. Ο ίδιος έχει σκηνοθετήσει και άλλες δύο ταινίες, τη *Χιονάτη* και τα *εφτά γεροντοπαλίκαρα* και *Το κανόνι και το απδόνι*.

Για το συγγραφέα μίλησε ο πρόεδρος της Ένωσης Θεατρικών Συγγραφέων, Γιώργος Λαζαρίδης: «Ο Καμπανέλλης με τη *Στέλλα* προέβλεψε την απελευθέρωση της γυναίκας, ενώ με το *Δράκο*, έφτιαξε ένα μικρούλη άνθρωπο που επαναστατεί, με ολέθριες συνέπειες, όπως γίνεται πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις. Εκεί όμως που μεγαλούργησε ήταν στο θέατρο. Τον αποκαλούμε τον Πατριάρχη μας. Ό,τι κι αν προσφέρουμε στον Καμπανέλλη είναι λίγο μπροστά σ' αυτά που μας έχει δώσει».

Στην κινηματογραφική δουλειά του Καμπανέλλη αναφέρθηκε ο κριτικός κινηματογράφου Νίκος Μπακογιαννόπουλος: «Η λαμπρή και απέραντη πορεία του στο θέατρο δεν μπορεί να επισκιάσει την κινηματογραφική», και για τους ήρωές του: «Έπλασε ανθρώπους αδύναμους, όπως ο Θωμάς, και από την άλλη έφτιαξε μια δυνατή προσωπικότητα, τη Στέλλα. Και οι δύο αποφασίζουν συνειδητά και ήρεμα το θάνατό τους. Είναι δύο συγκλονιστικές δραματουργικές μορφές. Είναι μεγάλη απώλεια που δεν αξιοποιήθηκε κατοπινά το ταλέντο του. Πάντως ποτέ δεν είναι αργά».

Το χρυσό αγαλματίδιο του απένειμε ο Θόδωρος Αγγελόπουλος διερωτώμενος με την κίνηση αυτή ποιός τιμάει ποιόν: «Εγώ τον Καμπανέλλη ή αυτός εμένα».

Συγκινημένος ο Ιάκωβος Καμπανέλλης ευχαρίστησε τη Θεσσαλονίκη για την τιμή αυτή, αλλά και τη γυναίκα του και πρόσθεσε με χιούμορ: «Είναι η δεύτερη φορά που το Φεστιβάλ που η ταινία έχει κοινό. Δε θυμάμαι ποτέ πάνω από 30 άτομα να την παρακολουθούν στις λιγοστές φορές που προβλήθηκε. Χαίρομαι ιδιαίτερα που παραλαμβάνω το βραβείο από τα χέρια του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Και μόνο σαν όνομα είναι μεγάλος τίτλος. Χαίρομαι γιατί αυτό το βραβείο έρχεται σε μια στιγμή που το Φεστιβάλ δεν είναι πλέον τοπικό αλλά έχει μια άλλη αξία, ωριμότητα και διεθνή εμβέλεια».

Μετά το τέλος της εκδήλωσης προβλήθηκε η ταινία *Το κανόνι και το απδόνι*.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΚΩΔ.ΤΑΙΝΙΑΣ	ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΩΒ	Β' ΠΡΩΒ	ΤΕΛΙΚΗ
AA06	1. Το κυνήγι της πάπιας	3,90	4,67	4,32
AA09	2. Άνεμος της στεριάς	3,78		
AA08	3. Να πάρεις μια γυναίκα	4,40		
AA11	4. Η εποχή του θερισμού			
AA04	5. Επιστρέφουν στη ζωή			
AA17	6. Είναι ο θεός μάγισσας;			
AA05	7. Πράσινο καπέλο			
AA12	8. Whisky			
AA03	9. Ημέρες και ώρες			
AA07	10. Ένας στους δύο			
AA32	11. Πριν τη νύχτα			
AA01	12. Βαρκούλες από καρπουζόφλουδες			
AA10	13. Ζήτω η Αλγερία			
AA02	14. Όνειρο πικρό			
AA23	1. Νύφες	4,33		
AA35	2. Ο ιερός βράχος	4,50	1,59	1,89
AA21	3. Μη φεύγεις	4,93		
AA13	4. Τεστοστερόνη	3,25	3,21	3,23
AA29	5. Αληθινή ζωή	4,50		
AA33	6. Φωνή Αιγαίου	2,25		
AA18	7. Χειμωνιάτικη Νوستαλγία	4,24		
AA31	8. Αλεμάνια			
AA34	9. Μασσαλία, μακρινή κόρη			
AA27	10. Quo Vadis			
AA36	11. Ένας άνθρωπος παντός καιρού			
AA20	12. Hardcore			
AA15	13. Χαιρετά μας τον πλάτανο (e tanti saluti)			
AA25	14. Μαθαίνω			
AA24	15. CC TV			
AA28	16. Αγάπη στα 16			
AA14	17. Λόγοι και αμαρτήματα			
AA16	18. Rakushka			
AA30	19. Η σκόνη που πέφτει			
AA22	20. Μετεωρίτες			
AA19	21. Ουτοπία			
AA26	22. Φτάσαμεε!...			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που συμμετέχει στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Ο κωδικός πριν τον τίτλο της ταινίας χρησιμεύει για την ψηφοφορία μέσω SMS. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το **JAMESON** είναι ο χορηγός των φετινών Βραβείων Κοινού του 45ου ΦΚΘ. Στα ακόλουθα μπαρ, μπορείτε να προμηθευτείτε προσκλήσεις για δωρεάν προβολές στο Φεστιβάλ. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι... να πιείτε ένα Jameson!!

TA BARS:

1) KISMET	4) PARAPOLI	7) OLYMPION COLONIAL	10) FRIENDS	13) BOX
2) ORIENT	5) ΔΟΜΑΤΙΟ ΜΕ ΘΕΑ	8) MOJO	11) KISSFISH	14) NINNI
3) CARDHU	6) IL VENTO	9) ON THE ROAD	12) TRIBECA	15) BIZZ-BIZZ

Οι υπέροχοι δρόμοι του Αμπάς Κιαροστάμι

Ο φωτογραφικός φακός του Αμπάς Κιαροστάμι επανέρχεται, αυτή τη φορά ασπρόμαυρος. Περισσότερες από 80 φωτογραφίες του Ιρανού σκηνοθέτη με υπέροχα χιονισμένα τοπία, εκτίθενται από χτες το απόγευμα στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. Τα έργα της έκθεσης προέρχονται από δύο σειρές: «Untitled» και «The roads». Η πρώτη περιλαμβάνει φωτογραφίες μεγάλου φορμά, εκτυπωμένες σε MDF και η δεύτερη φωτογραφίες από την περίοδο 1978-2003, εκτυπωμένες σε χαρτί.

Στα εγκαίνια της έκθεσης, που έχει τίτλο «Οι δρόμοι του Αμπάς Κιαροστάμι», ο διευθυντής του Φεστιβάλ, Μιχάλης Δημόπουλος, προλόγισε το σκηνοθέτη, λέγοντας: «Ο κινηματογράφος είναι μια τέχνη που συνομιλεί με τις άλλες τέχνες. Ο Κιαροστάμι είναι απόδειξη αυτής ακριβώς της συνομιλίας. Οι λιτές και κλασικές ασπρόμαυρες λήψεις κρύβουν μια υπαρξιακή αγωνία, μια ποιητική προσέγγιση και εικαστική παρέμβαση. Η απλότητα αποκαλύπτει την ομορφιά. Σ' αυτό το δρόμο κινούνται οι φωτογραφίες του Κιαροστάμι».

Ο ίδιος ο σκηνοθέτης ευχαρίστησε το Φεστιβάλ που τον έκανε γνωστό στην Ελλάδα και την Ευρώπη και διαβεβαίωσε: «Πριν έρθω στη Θεσσαλονίκη άρχισε ήδη να χιονίζει στο Ιράν και έτσι την επόμενη φορά θα σας φέρω καινούργιες φωτογραφίες!».

Τις φωτογραφίες – ποιήματα του Κιαροστάμι θαύμασε και ο σπουδαίος Ιταλός ζωγράφος Βαλέριο Αντάμι, μέλος της Κριτικής Επιτροπής. Όσο για τη διευθύντρια του μουσείου, Ξανθίπη Χόιπελ, χαρακτήρισε τα έργα εξάισια που «μας έχουν αφήσει άφωνους».

Η έκθεση θα παραμείνει ανοικτή έως τις 9 Δεκεμβρίου.

Όλγα Κοζάνη



ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Να πάρεις μια γυναίκα
Ve la kachta lecha isha

των Ronit & Shlomi Elkabetz (Ισραήλ/Γαλλία, 2004)



Χάιφα, 1979. Ύστερα από μια σειρά από καυγάδες και λογομαχίες, τα επτά αδέρφια της Βίβιαν προσπαθούν για άλλη μια φορά να μεσολαβήσουν ανάμεσα στην αδελφή τους και στον άντρα της, Ελιγιάρχου, των οποίων ο μόνος κοινός παρονομαστής είναι η κοινή πολιτισμική καταγωγή και τα τέσσερα παιδιά τους. Η ιστορία στρέφεται γύρω από το σπίτι και την οικογένεια, και περιγράφει τις τρεις μέρες προετοιμασίας για το Σαμπάτ. Ποιος είναι ο νικητής σε αυτή την ανώφελη μάχη; Η παράδοση; Η αγάπη; Ο φόβος; Ή μήπως η κληρονομιά ενός πολιτισμού που αν και σιγά σιγά εκσυγχρονίζεται, τελικά παραμένει ο πιο ισχυρός παράγοντας από όλους;

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάππα, 15:30

Άνεμος της στεριάς
Vento di terra

του Vincenzo Marra (Ιταλία, 2004)



Ο 18χρονος Βιντσέντσο ζει με την οικογένειά του σε ένα φτωχικό προάστιο της Νάπολης. Ο πατέρας του έχει προβλήματα υγείας, η αδελφή του δεν μπορεί να βρει δουλειά, ενώ η ράφτρα μητέρα του πασχίζει να κρύψει από τον άντρα της τις απειλές του σπιτονοικοκύρη να τους κάνει έξωση. Όταν ο πατέρας του πεθαίνει, ο Βιντσέντσο γίνεται αρχηγός της οικογένειας. Για να εξασφαλίσει σταθερό μισθό, κατατάσσεται στο στρατό. Στο μεταξύ, η αδελφή του πιάνει δουλειά σε μια αυτοκινητοβιομηχανία σε μια άλλη πόλη. Ο Βιντσέντσο παίρνει μετάθεση για το Κόσσοβο, απ' όπου θα επιστρέψει σηματοδεδιμένος από την εμπειρία του πολέμου...

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάππα, 23:00



Με το *Όνειρο Χειμωνιάτικης Νύχτας* ο βετεράνος Γιουγκοσλάβος σκηνοθέτης επιστρέφει και κυριολεκτικά στην πατρίδα του, μετά από πολλά χρόνια αυτοεξορίας στην Ευρώπη, όπου και γύριζε τις ταινίες του, για να κοιτάξει το μέλλον της, μέσα από τους συμβολισμούς μιας κινηματογραφικής ταινίας. Τιμημένο με το βραβείο «Signis» και το Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής στο φετινό φεστιβάλ του Σαν Σεμπαστιάν, το *Όνειρο Χειμωνιάτικης Νύχτας* μοιάζει να είναι ένας αόρατος καθρέφτης της μεταπολεμικής Σερβίας, όπου κανείς μπορεί να δει όλες τις ρωγμές που δημιούργησε η εμφύλια διαμάχη.

Goran Paskaljevic

Πώς αποφασίσατε να μιλήσετε για τη χώρα σας μέσα από την ιστορία ενός αυτιστικού κοριτσιού;

Τον περσινό Οκτώβριο, άρχισα να σκέφτομαι πως ένα μέρος της σερβικής κοινωνίας έπασχε από αυτισμό, μεταφορικά μιλώντας. Γιατί κάποιες πολιτικές δυνάμεις που μας έφεραν σε αυτή την κατάσταση, στον πόλεμο και τον εθνικισμό, άρχισαν να επανέρχονται στην πολιτική σκηνή, υποστηριζόμενες από ένα πολύ μεγάλο μέρος του πληθυσμού. Και φοβήθηκα πολύ. Είναι αδύνατον, είπα, να ξεχάσαμε τι έγινε πριν από λίγα μόλις χρόνια, ποιος μας έσπρωξε στον πόλεμο, και να ξαναψηφίζουμε αυτούς τους ανθρώπους. Ξεκινώντας από αυτή την πολιτική μεταφορά, αποφάσισα να δω μετά ποιος είναι ο αληθινός αυτισμός. Και στη διάρκεια της προετοιμασίας της ταινίας, το φιλμ πήρε τη μορφή μιας προσωπικής τραγωδίας. Γιατί δεν μου αρέσει να κάνω καθαρά πολιτικά φιλμ. Ήθελα η ταινία να είναι αληθινή έτσι ώστε να μένει κάτι για να αναγνωρίζουν οι άνθρωποι, μετά από καιρό.

Ακολουθήσατε κάποια διαδικασία έρευνας;

Επισκέφτηκα κάποια ειδικά σχολεία για αυτιστικά παιδιά. Εκεί συνάντησα την Γιοβάννα, η οποία με εντυπωσίασε αμέσως. Έτσι γνώρισα τη μητέρα της, μια πολύ έξυπνη γυναίκα που θυσιάσε όλη της τη ζωή για μεγαλώσει την κόρη της. Κάπως έτσι άρχισε να αναπτύσσεται το αληθινό σενάριο της ταινίας. Από τη μια, ένα αυτιστικό κορίτσι, και από την άλλη, η ιστορία του Λάζαρ που γυρνάει σπίτι του, μετά από δέκα χρόνια τη φυλακή, και πέφτει σ' έναν δικό του αυτισμό, μην μπορώντας να ξεχάσει τον πόλεμο.

Πόσο δύσκολο ήταν να καθοδηγήσετε σκηνοθετικά ένα αυτιστικό παιδί;

Δεν ήταν καθόλου εύκολο. Έπρεπε να μάθουμε να επικοινωνούμε μαζί της με τον δικό της τρόπο. Γιατί η Γιοβάννα ζει σε ένα δικό της κόσμο. Δεν μπορείς να τη διατάξεις να κάνει κάτι. Κάνει αυτό που θέλει αυτή. Πολλές φορές δεν ξέραμε πως θα αντιδράσει σε κάποιες σκηνές. Κι έτσι πολλές από τις σκηνές ήταν καθαρός αυτοσχεδιασμός. Αλλά σιγά σιγά στη διάρκεια των γυρισμάτων άρχισε να έχει μια ωραία σχέση με το συνεργείο και μας. Της δείξαμε πραγματική αγάπη και μας ακολούθησε σε ένα είδος παιχνιδιού. Είχα πολλά ηθικά προβλήματα για το αν μπορώ να δουλέψω με ένα αυτιστικό άτομο. Και ήταν η πρώτη φορά στο παγκόσμιο σινεμά που κάποιος χρησιμοποίησε ένα αληθινό αυτιστικό πρόσωπο για τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Συζητήσα πολύ με για-

τρούς και ειδικούς. Όλοι μου είπαν πως πρέπει να φέρουμε τα αυτιστικά παιδιά μέσα στην κανονική ζωή, και ειδικά στον πολιτισμό της ζωής, όπως στη δημιουργία της ταινίας. Και πράγματι, στο τέλος της ταινίας η Γιοβάννα έκανε μεγάλη προσωπική πρόοδο. Έμαθε νέες λέξεις, νέα πράγματα, έγινε πιο ανοικτή στην επικοινωνία της με τους ανθρώπους. Είμαι πολύ χαρούμενος γι' αυτό.

Γιατί «Όνειρο Χειμωνιάτικης Νύχτας»; Στην ταινία υπάρχει μια ομάδα παιδιών με διανοητικά προβλήματα που ανεβάζουν την παράσταση *Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας*, η οποία είναι ένα είδος χαρακτήρα μέσα στο φιλμ. Πρόκειται για ένα αληθινό συμβάν που το χρησιμοποίησα, όχι μόνο μέσα στο φιλμ αλλά και στον τίτλο, αλλάζοντας το καλοκαίρι σε χειμώνα. Γιατί, η ιστορία μου διαδραματίζεται το χειμώνα, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Υπάρχει σαφώς ένα είδος συμβολισμού.

Ποια περιμένετε να είναι η υποδοχή της ταινίας στη χώρα σας;

Στη Σερβία, η ταινία βγαίνει στις αίθουσες την Πέμπτη. Προηγουμένως κυκλοφόρησε στη Βουδαπέστη πριν από 2 βδομάδες και οι αντιδράσεις ήταν πολύ καλές, όπως επίσης και στα φεστιβάλ του Τορόντο και του Σαν Σεμπαστιάν. Στην ταινία υπάρχει μια πολύ σκληρή ιστορία που βγαίνει από το στόμα του Λάζαρ για τον πόλεμο. Για πρώτη φορά στο σερβικό σινεμά, κάποιος παραδέχεται τα εγκλήματα που κάναμε στον πόλεμο. Το φιλμ είναι βαθιά ανθρώπινο κι έτσι ελπίζω ότι μεγάλο μέρος του κοινού θα έχει μια δυνατή συναισθηματική αντίδραση. Αλλά υπάρχει ένα μέρος υπερεθνικιστών που δεν θα τους αρέσει. Είμαι σίγουρος ότι μέρος των κριτικών θα μου επιτεθούν σφοδρά, γι' αυτήν την ταινία, γιατί βλέπουν τη Σερβία διαφορετική και καλύτερη από ότι είναι. Εγώ είμαι καλλιτέχνης και η αποστολή μου είναι επκεντρώνομαι στην αλήθεια.

Από την εξέλιξη της ιστορίας, μπορούμε να συμπεράνουμε πως δεν είστε ιδιαίτε-

“Δεν μου αρέσει να κάνω καθαρά πολιτικά φιλμ.

Ήθελα η ταινία να είναι αληθινή έτσι ώστε να μένει κάτι για να αναγνωρίζουν οι άνθρωποι, μετά από καιρό.”

ρα αισιόδοξος για το μέλλον του λαού σας;

Είμαι αισιόδοξος γιατί η ζωή προχωράει. Και πρέπει να πιστεύεις ότι τα πράγματα θα γίνουν καλύτερα. Όμως, πολλές φορές πρέπει να κάνεις δυνατές ταινίες που δεν σου δίνουν την ελπίδα στο τέλος, μόνο και μόνο για να σπρώξεις τους ανθρώπους να σκεφτούν κάτι πάνω σ' αυτό. Δεν μου αρέσει το χάπι εντ μόνο για να χαλαρώσεις το κοινό και να νιώσει ανακουφισμένο. Πιστεύω ότι η ταινία θα τους κάνει να σκεφτούν το πρόβλημα, ελπίζοντας να αποτελέσει μέρος της προσωπικής εμπειρίας. Είναι εύκολο για μένα να κάνω ένα αμερικάνικο τέλος και ξέρω ότι θα βοηθήσει την διανομή του φιλμ. Αλλά καμιά φορά πρέπει να φτάσεις έως το τέλος με τα αισθήματα σου. Και το έκανα στο *Όνειρο Χειμωνιάτικης Νύχτας*.

Εκτός από πολιτικές αλληγορίες, έχετε γυρίσει και κωμωδίες. Σας ενδιαφέρει να δοκιμάσετε και άλλα διαφορετικά κινηματογραφικά είδη;

Έχω φτιάξει και κάποιες γλυκόπικρες κωμωδίες, πάντα έκανα διαφορετικά φιλμ γιατί δεν ανήκω στους σκηνοθέτες με κάποιο αναγνωρίσιμο στυλ. Το στυλ και η φόρμα έρχονται για μένα μετά. Πρώτα διαλέγω μια ιστορία και μετά εντελώς αυθόρμητα βρίσκω το στυλ της ταινίας. Έτσι, τα φιλμ μου είναι διαφορετικά. Αν αναγνωρίζεις κάτι σε αυτά είναι η ίδια ψυχή. Το στυλ μου είναι η ψυχή μου, πρώτα από όλα. Και πάντα αγαπάω τους χαρακτήρες μου.

Έχετε δουλέψει ως σκηνοθέτης στη Γαλλία, την Ιταλία και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Πως βλέπετε το μέλλον του ευρωπαϊκού κινηματογράφου;

Το ευρωπαϊκό σινεμά υπάρχει αλλά όχι ενωμένο, και αυτό είναι καλό. Πιστεύω σε μια Ευρώπη με ποικιλίες και όχι στις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Δεν θα είναι καλό. Πρέπει να μείνουμε όμως είμαστε, διαφορετικοί. Με το ίδιο νόμισμα, με κοινή και πιο δυνατή οικονομία αλλά από πολιτιστική άποψη, πρέπει να διατηρήσουμε το προσωπικό μας πνεύμα. Υπάρχουν μερικά πολύ καλά δανέζικα φιλμ, κάποια εξαιρετικά ελληνικά, και με αυτό τον τρόπο όλοι μαζί δημιουργούμε το ευρωπαϊκό σινεμά. Το μεγάλο μας πρόβλημα είναι η διανομή. Τα αμερικάνικα φιλμ έρχονται με μια πολύ δυνατή διαφημιστική προπαγάνδα και δεν είναι εύκολο να τα παλέψεις. Έχω όμως πεποίθηση ότι το ευρωπαϊκό κοινό είναι πιο έξυπνο από τους διανομείς, οι οποίοι νομίζουν πως δεν θέλει να δει διαφορετικές ταινίες, παρά μόνο αμερικάνικες.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Η εποχή του θερισμού / Vremia zhatvy

της Marina Razbezhkina (Ρωσία, 2004)

1950, σε ένα μικρό χωριό της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Η Τόσια, μια νέα και όμορφη γυναίκα, δουλεύει ατελείωτες ώρες ως οδηγός θεριστικής μηχανής στην κολεκτίβα για να συντηρήσει τον άνδρα της, που γύρισε σακάτης από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, και τα δυο τους παιδιά. Στον κρατικό διαγωνισμό παραγωγικότητας, η Τόσια αναδεικνύεται πρώτη και της απονέμεται η «Κόκκινη Σημαία». Το βελούδινο αυτό λάβαρο γίνεται το πιο σημαντικό απόκτημα της οικογένειας αλλά τα ποντίκια που κατοικούν στο σπίτι το καταστρέφουν σιγά σιγά. Φοβούμενη τυχόν αντίποινα που άφησε να καταστραφεί ένας τέτοιος φόρος τιμής, η Αντονίνα βάζει στόχο να κερδίσει το λάβαρο κάθε χρόνο...

Στην πρώτη της ταινία μυθοπλασίας, η βετεράνος και πολυβραβευμένη σκηνοθέτιδα στο χώρο του ντοκιμαντέρ Μαρίνα Ραζμπεζκίνα, παίρνει αφορμή από μια αληθινή ιστορία (που της αφηγήθηκε μια ηλικιωμένη γυναίκα σε κάποιο νοσοκομείο), για να μιλήσει το πόσο εύθραυστη και απροστάτευτη είναι η ανθρώπινη ζωή απέναντι στις πολιτικές και κοινωνικές πιέσεις, για τη μοναξιά του ανθρώπου, την αγάπη και την απώλεια.

Η ταινία πραγματεύεται, σύμφωνα με την σκηνοθέτιδα, ένα θέμα αρχαιολογικό σε όλους τους πολιτισμούς: «Την εισβολή του 'Ξένου' στην ιδιωτική ζωή των ανθρώπων». Αυτή η ανώνυμη δύναμη που συνθλίβει την ανθρώπινη ζωή αντιπροσωπεύεται στην ταινία από την «Κόκκινη Σημαία», σύμβολο των σοσιαλιστικών διαγωνισμών που έβριθαν στην Σοβιετική Ρωσία. Φόρος τιμής στην αγροτική ζωή, που κράτησε πολλές περιοχές της ανανούς πρώην Σοβιετικής Ένωσης ζωντανές, αλλά και πικρό σχόλιο για τη διάλυση μιας οικογένειας εξαιτίας της κοινωνικής και πολιτικής καταπίεσης, η «Εποχή του Θερισμού» εντυπωσιάζει με το μεταφυσικό της χιούμορ, την παγανιστική της ομορφιά και τις



Φόρος τιμής στην αγροτική ζωή, που κράτησε πολλές περιοχές της ανανούς πρώην Σοβιετικής Ένωσης ζωντανές, αλλά και πικρό σχόλιο για τη διάλυση μιας οικογένειας εξαιτίας της κοινωνικής και πολιτικής καταπίεσης.

θαυμάσιες εικαστικές της εικόνες. Η λεπτομερής και αυθεντική κινηματογράφηση των φυσικών τοπίων της ρωσικής επαρχίας και οι νατουραλιστικές ερμηνείες των ηθοποιών - ερασιτέχνες στην πλειονότητα τους - με σημείο αναφοράς την βιβλική σχεδόν μορφή της διάσημης πρωταγωνίστριας του ρωσικού θεάτρου, Ludmila Moiseyeva, στο ρόλο της μητέρας, φανερώνουν την ντοκιμαντερίστικη ματιά της σκηνοθέτιδας, η οποία καταθέτει στο μυθοπλαστικό της ντεμπούτο ένα μικρό ποιητικό θαύμα.

Τζ.Π.

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 19:30

Επιστρέφουν στη ζωή / Les revenants

του Robin Campillo (Γαλλία, 2004)

Τι θα συνέβαινε αν οι νεκροί επέστρεφαν κατά χιλιάδες πίσω στη ζωή κι έπρεπε να επανενταχθούν στην κοινωνία; Χρησιμοποιώντας ως βασική σεναριακή ιδέα αυτή την «μακάβρια» εκδοχή, ο Γάλλος σκηνοθέτης Robin Campillo στην πρώτη του δημιουργία πίσω από την κάμερα - έχει υπογράψει ως σεναριογράφος υπογράψει το εξαιρετικό *L'Emploi du Temps* του Laurent Cantet και ως μοντέρ το *Human Resources* του ίδιου σκηνοθέτη - μας δίνει ένα προκλητικό φιλμ υπαρξιακής αγωνίας με στοιχεία επιστημονικής φαντασίας και τρόμου.

Βρισκόμαστε σε μια κωμόπολη στη Γαλλία, όπου οι νεκροί εγκαταλείπουν τα νεκροταφεία και επανέρχονται στην επίγεια ζωή. Το ίδιο γεγονός συμβαίνει σε διάφορα σημεία του κόσμου. Το δημοτικό συμβούλιο της πόλης συνεδριάζει για να αποφασίσει πως θα διαχειριστεί την παράδοση αυτή κατάσταση, δημιουργώντας χώρους για να καταλύσουν όλοι αυτοί οι πρόσφυγες από το υπερπέραν. Σε προσωπικό επίπεδο, κάποιοι από τους μακάβριους επισκέπτες επανενώνονται με τις οικογένειές τους. Η Ραχήλ ξανασυναντά τον εραστή της που πέθανε σε τροχαίο, ένα ενήλικο ζευγάρι τον μικρό τους γιο τους ενώ ο δήμαρχος της πόλης την πεθαμένη γυναίκα του. Η συνύπαρξη των ζωντανών με τους νεκρούς μοιάζει αδύνατη κι επιπλέον ένα τεράστιο δημογραφικό πρόβλημα δημιουργείται, αφού ο πληθυσμός της πόλης αυξάνεται ξαφνικά κατά χιλιάδες.

Πρωτότυπη και ευρηματική, η ταινία του Campillo ξεκινάει από μια ιστορία που ανήκει στη σφαίρα της φαντασίας για να μιλήσει για θέματα υπαρξιακά και ηθικά θέματα ενώ παράλληλα ασχολείται με τις οικονομικοκοινωνικές επιπτώσεις της πιθανότητας να επιστρέψουν όσοι έφυγαν, διεκδικώντας από την κοινωνία, ιατρική περίθαλψη, εκπαίδευση και ασφαλιστική κάλυψη.



Πρωτότυπη και ευρηματική, η ταινία του Campillo ξεκινάει από μια ιστορία που ανήκει στη σφαίρα της φαντασίας για να μιλήσει για θέματα υπαρξιακά και ηθικά θέματα.

Κινηματογραφημένο με μια ψυχρή αισθητική στα χρώματα και ακολουθώντας έναν σχεδόν ληθαργικό ρυθμό στην αφήγηση, το *Les Revenants* είναι ένα ατμοσφαιρικό φιλμ που ακροβατεί δημιουργικά μεταξύ του μεταφυσικού θρίλερ και του κοινωνικού δράματος. Εκτός από τη σκηνοθεσία και το σενάριο, ο Robin Campillo υπογράφει και το μοντάζ, ενώ στον ρόλο της Ραχήλ συναντάμε την ηθοποιό της τελευταίας ταινίας του Φρανσουά Οζόν *5X2*, Geraldine Pailhas.

Τζ.Π.

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 19:30

Sideways

του Alexander Payne (ΗΠΑ, 2004)



Το Sideways είναι η τέταρτη ταινία του Αλεξάντερ Πέιν, ο οποίος είχε κερδίσει το βραβείο σεναρίου στο 37ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης για την πρώτη του ταινία, Πολίτης Ρουθ. Φέτος, συμμετέχει στο φεστιβάλ και από τη θέση του μέλους της Κριτικής Επιτροπής.

Σας αρέσει το Merlot, το Chardonnay Blanc ή το Pinot Noir; Αν δεν μπορείτε να αποφασίσετε, τα μαθήματα οινικής γευσίγνωσης που προσφέρει στην τελευταία του ταινία ο Αλεξάντερ Πέιν θα σας φανούν αρκετά κατατοπιστικά. «Βρεγμένη» με αμέτρητα μπουκάλια καλιφορνέζικου οίνου, το *Sideways* είναι μια τρυφερή ανθρώπινη κωμωδία που εξερευνά θέματα όπως η ανδρική φιλία, το σεξ, ο έρωτας και η κρίση της μέσης ηλικίας... αλλά και τα μυστικά του κρασιού.

Ο Μάιλς, αποτυχημένος συγγραφέας, πρόσφατα χωρισμένος και ορκισμένος afficionado του κρασιού, παίρνει τον κολλητό του, Τζακ, τέως τηλεοπτικό αστέρα που τώρα κάνει καριέρα σε διαφημίσεις, σε ένα εβδομαδιαίο ταξίδι στους αμπελώνες της Σάντα Ινές, στην Καλιφόρνια. Ο τελευταίος παντρεύεται σύντομα και αυτό το ταξίδι είναι το 'bachelor party' του Μάιλς για τον παιδικό φίλο του. Μέσα από τις συναντήσεις τους με δύο γυναίκες, την Στέφανι και την Μάγια, οι δύο άνδρες θα εξερευνήσουν τις αποτυχίες τους στη ζωή και θα διερωτηθούν για τις σχέσεις τους με το άλλο φύλο.

Βασισμένο στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Rex Pickett, το *Sideways* μας χαρίζει δύο ακόμα αληθινούς και παράξενα αξιαγάπητους χαρακτήρες - στο ύφος του συνταξιούχου κυρίου Σμιτ στο *Σχετικά με τον Σμιτ* - που μέσα από τις αντιθέσεις τους απεικονίζουν την κωμικοτραγική πλευρά της ανθρώπινης εμπειρίας. Το δράμα και κωμωδία, η σάτιρα και το σλάπстик, οι τζαζ νότες και το υπέροχα φωτογραφημένο τοπίο της καλιφορνέζικης γης γεμίζουν το ποτήρι της ταινίας, με τον λεπτό κυνισμό του Πέιν και την δεισιδουλικότητα του στην παρατήρηση του αμερικάνικου τρόπου ζωής να διαποτίζουν την ιστορία. Ο Πολ Τζιαμάτι του *American Splendor* και ο Τόμας Χέιντεν Τσερτς του πετυχημένου αμερικάνικου sitcom *Νεντ και Στέτσι* ερμηνεύουν με ειλικρίνεια και τρυφερότητα τους δύο κολλητούς losers που ανακαλύπτουν τον εαυτό τους, μέσα από απρόσμενες καταστάσεις και παρεξηγήσεις, ενώ ο άλλος μεγάλος πρωταγωνιστής του φιλμ, το κρασί, υπογραμμίζει με τρόπο απολαυστικό τα διαφορετικά χαρακτηριστικά των ηρώων. Αν ο ανασφαλής Μάιλς είναι ο τύπος του Pinot Noir, που θέλει διαρκή φροντίδα και προσοχή, τότε ο γυναικοκατακτητής Τζακ είναι σίγουρα ο τύπος του cabernet, που μπορεί να μεγαλώσει οπουδήποτε και να επιβιώσει ακόμα κι αν το παραμελήσεις. Οι δυο τους θα ανοίξουν πολλά μπουκάλια κρασί, κάτω από τον ζεστό καλιφορνέζικο ήλιο. Και μέσα σε μια βδομάδα θα ωριμάσουν περισσότερο απ' ό,τι ποτέ φαντάζονταν. Το μόνο που χρειάζεται για να μεθύσεις με τη χαρά της ζωής είναι ένα ταξίδι, λίγο κρασί και ανθρώπινη επαφή.

Τζ.Π.

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 20:15

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Cool

Theo van Gogh (Netherlands, 2004)



Theo van Gogh's *Cool* is an edgy, ironic commentary on youth violence in Europe today. Pop icon Katja Schuurman, who appeared in the director's 2003 hit *Interview*, is paired with an impressive cast of non-professional actors who bring an authenticity and exuberant energy to this breathlessly exciting film. Five friends fill their idle hours with petty crime. One day, a professional gang leader (Johnny de Mol) and his charming girlfriend (Schuurman) convince them to participate in a major bank heist. When the authorities appear on the scene, the youngsters—who are in over their heads—are caught. The youths are surprised when, instead of being punished with the usual imprisonment in a detention centre, they are sentenced to serve a year and a half at Glen Mills, an experimental reform school.

Van Gogh allows his non-professional actors—students from the real Glen Mills—to let loose in this kinetic, low-budget indie film. Shot in twelve days, the action on screen mirrors the frenetic pace of production. *Cool* defies us to look at the flip side of pop culture's bright surfaces, particularly the rift between the glamorization of gangsta life and its brutal reality. Far from preaching, however, it retains a deliciously subtle, mocking tone throughout. With searing insight, *Cool* subtly challenges common-place notion about teenagers and what constitutes "cool". Van Gogh's minimal yet effective script turns on his fascination with the reform school, a social construct borrowed from America, and offers wry commentary on the importation of youth culture to Europe. The children, most of whom are of Moroccan origin, are heavily influenced by hip hop style and mores, indulging in their own imitations of thug life. The fact that this identification leads them to the reformatory frames van Gogh's comments on the social problems of ethnic marginalization, lack of opportunity and cultural assimilation. *Cool* cleverly examines the dual positions occupied by these kids: the posturing that informs their outlaw behavior and the subsequent consequences that are all too real.

Dimitri Eipides

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Και οι χελώνες πετάνε

Lakroshta ham parnavaz mikonand

του Μπαμάν Γκομπαντί (Ιράν/Ιράκ, 2004)

Στα βουνά του Κουρδιστάν, τις παραμονές της αμερικανικής εισβολής στο Ιράκ, ο 13χρονος Σοράν εγκαθιστά κεραίες τηλεόρασης και δορυφορικά πιάτα για τους συγχωριανούς του, που αγωνιούν να παρακολουθήσουν τα νέα της πτώσης του Σαντάμ. Ο Σοράν είναι και ο αδιαμφισβήτητος αρχηγός των συνομηλίκων του, οι οποίοι τον λατρεύουν. Ο Σοράν ερωτεύεται την Αγκρίν, ήδη μητέρα σε ηλικία 14 ετών...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 14:30

Κεντίστρες / Brodeuses

της Ελεονόρ Φοσέ (Γαλλία, 2004)

Όταν, σε ηλικία 17 ετών, η Κλερ μαθαίνει ότι είναι έγκυος, αποφασίζει να γεννήσει ανώνυμα. Βρίσκει καταφύγιο στο εργαστήριο της κυρίας Μελικιάν, η οποία κάνει κεντήματα για σχεδιαστές υψηλής ραπτικής. Μέρα με τη μέρα, βελονιά τη βελονιά, καθώς η κοιλιά της Κλερ αρχίζει να φουσκώνει, οι κλωστές των κεντημάτων δένουν τις δυο γυναίκες σε μια σχέση μητέρας-κόρης...

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Cool

του Τέο Φαν Χοχ (Ολλανδία, 2004)

Πέντε ανήλικοι εγκληματίες καταδικάζονται σε εγκλεισμό σε ένα ειδικό σχολείο, το Glen Mills, όπου θα «αναμορφωθούν». Στο μεταξύ, οι φίλοι τους προσπαθούν να τους ξαναπαρασύρουν στην παρανομία μόλις θα είναι πάλι ελεύθεροι. Κι έτσι οι πέντε ήρωες της ταινίας βρίσκονται μπροστά σε ένα δίλημμα: να ξαναμιξούν με τις παλιές τους παρέες, ή μήπως υπάρχει μια άλλη ζωή, διαφορετική από αυτήν που ως τώρα γνώριζαν;

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 17:00

Τα εγγόνια / Les petits fils

του Ιλάν Ντουράν Κοέν (Γαλλία, 2004)

Ο ήρωας αυτής της δραματικής κωμωδίας είναι ο Γκιγιόμ, ένας 24χρονος που προσπαθεί να απελευθερωθεί από την αγάπη δύο γυναικών: της μητέρας του, που έχει πρόσφατα πεθάνει από καρκίνο του μαστού σε ηλικία 47 ετών, και της

γιαγιάς του, της 84χρονης Ρεζίν. Η γιαγιά του φυλάει τις στάχτες της νύφης της σε μια τεφροδόχο στο μπαλκόνι και συννηθίζει να της μιλάει κάθε μέρα. Τώρα όλοι έχουν συννηθίσει στην παρουσία της τεφροδόχου και κανείς δεν αντέχει να την αποχωριστεί...

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 14:30

Κανείς δεν ξέρει / Dare mo shiranai

του Χιροκάζου Κόρε-έντα (Ιαπωνία, 2004)

Τέσσερα αδέρφια ζουν ευτυχισμένα με τη μητέρα τους σε ένα μικρό διαμέρισμα στο Τόκιο. Το καθένα είναι από διαφορετικό πατέρα και δεν έχουν πάει ποτέ σχολείο. Ο σπιτονοικοκύρης τους αγνοεί την ύπαρξη των τριών από τα τέσσερα. Μια μέρα, η μητέρα αφήνει λίγα χρήματα κι ένα σημείωμα όπου ζητάει από τον 12χρονο γιο της να φροντίσει τα αδέρφια του. Κι έτσι ξεκινά η οδυσσεία τους.

Hiromakazu Kore-Eda Spotlight - Παύλος Ζάννας, 19:30

Καθαρή / Clean

του Ολιβιέ Ασαγιός

(Καναδάς/Γαλλία/Μ. Βρετανία, 2004)

Η Έμιλι είναι μια γυναίκα που παλεύει με το όνειρό της να γίνει τραγουδίστρια, την ικανότητά της να είναι μητέρα, και μια καθημερινότητα χωρίς τον σύντροφό της, Λι. Στο παρελθόν της κυριαρχούν τα ναρκωτικά και οι τύψεις, και το αποτέλεσμα ήταν ο Λι να πεθαίνει και η Έμιλι να πάει φυλακή για έξι μήνες. Το μόνο πράγμα που θέλει για το μέλλον της είναι μια τρυφερή σχέση με τον γιο της, Τζέι, ο οποίος ζει με τους γονείς του Λι.

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Χαζό αγόρι / Garçon stupide

του Λιονέλ Μπάε (Ελβετία, 2003)

Ο Λοίκ, 21 ετών, ζει στην εξοχή έξω από το Φριμπούρ. Μοιράζει το χρόνο του ανάμεσα στη δουλειά του σε μια σοκολατοποιία την ημέρα, ομοφυλοφιλικές περιπέτειες τη νύχτα, και τη Μαρί, παιδική του φίλη, στο σπίτι της οποίας κοιμάται ύστερα από τα ξενύχτια του στην πόλη. Μεσ στην έξαρση της εφηβείας, ο Λοίκ αντιμετωπίζει το σεξ καταναλωτικά, χωρίς να αναλογίζεται τις αληθινές του προσδοκίες. Κι ύστερα υπάρχει ο Λιονέλ



Νεανικές ιστορίες από τον κόσμο σήμερα

—παρών στον θεατή μόνον ως μια φωνή εκπλάνου. Πρόκειται για έναν παράξενο φίλο το οποίου τα λόγια προβληματίζουν τον Λοίκ, αλλά και του δείχνουν ένα νέο τρόπο να σκέφτεται.

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 22:00

Η ξένη / Die Fremde

του Γκετζ Σπίλμαν (Αυστρία, 2000)

Η πανέμορφη, σαγηνευτική μα και αφελής Μαρί σέδες είναι από το Μεξικό. Μαζί με τον γερμανικό φίλο της, έχουν φέρει λαθραία στην Αυστρία ένα κιλό κοκαΐνη, με σκοπό να βγάλουν γρήγορα λίγα λεφτά. Στο αεροδρόμιο ξεγέλασαν τους λωningen, τώρα όμως πρέπει να κανονίσουν το ταχύτερο την αγοραπωλησία, κι ύστερα να εξαφανιστούν. Όμως τα πράγματα δεν πηγαινοέρχονται σύμφωνα με το σχέδιο...

Götz Spielmann Spotlight - Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Ανώνυμος / Anonymous

του Τοντ Βέροου (ΗΠΑ, 2004)

Μια ιστορία αγάπης για ένα γκέι ζευγάρι. Η Μαρί νία πραγματεύεται την ιστορία δύο ανδρών που πλήγωσαν ο ένας τον άλλον και το τι κάνει η ρωτική απογοήτευση στον άνθρωπο και πού μπορεί να τον οδηγήσει: σε ανώνυμες ερωτικές επαφές σε δημόσιους χώρους, στο κυνήγι χαμένων ονείρων, και τελικά στη συνειδητοποίηση των στατικών μιας γκέι σχέσης - ή και μιας οποιαδήποτε σχέσης, τελικά.

Todd Verow Spotlight - Παύλος Ζάννας, 00:00

Eleonore Faucher

Ο ξένος τύπος χαρακτήρισε το Brodeuses

«ταπεινό στη σύλληψή του και την θεματική αλλά με εξαιρετική ωριμότητα στην εκτέλεσή του», «χωρίς τραχύ κοινωνικό ρεαλισμό ή συναισθηματική ένταση αλλά με ζεστούς οικείους τόνους», «τρυφερό, αποκαλύπτει ένα νέο συγγραφικό και κινηματογραφικό ταλέντο».

Να ξεκινήσουμε ξεκαθαρίζοντας κάποια πράγματα: «Ο ελληνικός τίτλος της ταινίας είναι Κεντίστρες και όχι Κεντίστρες, εκ του κεντάω-ώ!». Τα εύσημα για την υπερ-οπισση της ελληνικής γλώσσας στην γλυκύτατη Σοφία από το γραφείο Τύπου. Πιθανότατα όμως αυτή η πληροφορία δεν είναι αρκετή για το *Brodeuses* της Eleonore Faucher. Ηρωίδα της ταινίας είναι η 17χρονη Κλερ, που μαθαίνει ότι είναι έγκυος και αποφασίζει να γεννήσει ανώνυμα. Βρίσκει, λοιπόν, καταφύγιο στο εργαστήριο της κυρίας Μελικιάν, η οποία κάνει κεντήματα για σχεδιαστές υψηλής ραπτικής. Οι μέρες περνούν, η κοιλιά της Κλερ φουσκώνει όλο και περισσότερο, και μεταξύ των δύο γυναικών αναπτύσσεται μια σχέση μητέρας-κόρης.



κόμη και σήμερα, αλλά και τον ορισμό της μετάβασης. Στο φιλμ προσπάθησα να δώσω το άρωμα της γης, δίχως την ύπαρξη της οποίας δεν βγαίνει τίποτα και με το οποίο η κ. Μελικιάν βοηθά την Κλερ να ανθίσει. Ήθελα η ιστορία τους να απεικονιστεί όσο ιδανικότερα γίνεται, με τη συμμετοχή της φωτογραφίας, του μοντάζ, της μουσικής που συνεισφέρει στο πιο λυρικό αποτέλεσμα, αλλά και τις λίγες στιγμές ονειρικά κινηματογραφημένες που βοηθούν για να προστατεύσουν αυτές οι δυο γυναίκες τους αυτούς τους.»

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς



Ευγενής, κάπως μαζεμένος και με την απαραίτητη συνοδεία της συντρόφου-διερμηνέα του, ο Yuxsel Yavuz επιθυμούσε διακαώς ένα ποτήρι ουίσκι πριν ξεκινήσουμε την κουβέντα για τη Μικρή Ελευθερία. Μάλλον για να πνίξει τον πόνο του να είσαι Κούρδος στην Γερμανία...

Yuxsel Yavuz

Η μικρή ελευθερία των παιδιών μιας μειονότητας

Εξηγούμαι: η ταινία του Yavuz *Μικρή ελευθερία* έχει ως ήρωα έναν Κούρδο πιτσαδόρο που ζει στην Γερμανία, ο οποίος έχει ήδη κλείσει τα 16 του και δεν διαθέτει τα απαιτούμενα χαρτιά για την παραμονή του στην χώρα. Η περιπλάνηση του στους δρόμους της πόλης θα τον φέρει κοντά με έναν νεαρό Αφρικανό λαθρομετανάστη, ο οποίος επιβιώνει χάρη στο εμπόριο ναρκωτικών. Και οι δύο κυνηγημένοι από μια κοινωνία που τους αντιμετωπίζει σαν παράσιτα, θα έρθουν πιο κοντά και θα μοιραστούν το όνειρο της απόδρασης. Με άλλα λόγια, ένα κοινωνικό μοτίβο οικουμενικό, που υπερβαίνει τα προβλήματα μιας μεμονωμένης μειονότητας. «Συμφωνώ απόλυτα, η κατάσταση που περιγράφω στην ταινία μπορεί πια να συμβεί παντού. Γυρνώντας ανά τον κόσμο, παρατηρώ συνεχώς ανάλογα φαινόμενα, αλλά και χειρότερα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το τι επικρατεί στην Αμερική, όπου ήμουν πριν από λίγο καιρό.»

Πολύ σημαντικό εύρημα του σκηνοθέτη είναι η χρήση της βιντεοκάμερας από το νεαρό ήρωα. Κάθε λίγο παρακολουθούμε τον κόσμο, όπως τον συλλαμβάνει μέσα από αυτήν, μόνο που η μπαταρία εξασθενεί σταδιακά. Το τραγικό τέλος θα την βρει, αναπόφευκτα, άδεια. Ρωτάω τον Yavuz πού στοχεύει αυτός ο παραλληλισμός. Μήπως κάθε άνθρωπος είναι απλώς αναλώσιμη μονάδα μπροστά στον κρατικό μηχανισμό;

«Δεν έχεις άδικο, θα μπορούσε κάλλιστα να συμβολίζει αυτό. Πάντως εγώ το χρησιμοποίησα από τη σκοπιά της ελπίδας, και το πώς αυτή φθίνει βαθμιαία σε σχέση με την προσέγγιση μεταξύ των δύο νέων. Οι πρωταγωνιστές γνωρίζονται όλο και περισσότερο, αλλά η ελπίδα 'αδειάζει'».

Ναι, αλλά για ποιον λόγο; Τι δεν τους αφήνει να ανοίξουν τα φτερά τους;

«Καταρχήν, δεν υπάρχει σωστή πολιτική στο θέμα της κοινωνικής πρόνοιας, έτσι ώστε να επιτρέπεται σε αυτούς τους ανθρώπους να ζήσουν καλύτερα. Η σύγχρονη δυτική κοινωνία υποστηρίζει ότι είναι πιο ουμανιστική, αλλά τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Σε μεγάλο βαθμό επιβιώνουν τα ρατσιστικά φαινόμενα, αλλά και φασιστικές συμπεριφορές. Σκεφτείτε ότι έχει γίνει πρόταση από υψηλόβαθμο κυβερνητικό στέλεχος για απομόνωση των Αφρικανών σε ένα γκέτο, απ' όπου θα επιλέγονται συγκεκριμένα άτομα για εργασία, αυτά που θα θεωρούνται κατάλληλα και επαρκή από την υπόλοιπη κοινωνία! Αυτό, τελικά, δεν είναι φασισμός;»

Βεβαίως το πρόβλημα ξεκινάει για τους περισσότερους λαθρομετανάστες από πιο νωρίς, και αυτό είναι κάτι που ο σκηνοθέτης το γνωρίζει καλά:

«Φυσικά, όλα θα ήταν απλούστερα αν παρέχονταν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και περισσότερες ευκαιρίες στα κράτη από τα οποία προέρχονται οι λαθρομετανάστες. Ας πάρουμε τους Κούρδους, για παράδειγμα. Το πρόβλημά τους σχετίζεται κατά κύριο λόγο με το γενικότερο επίπεδο της Τουρκίας. Αν λοιπόν η Τουρκία ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αυτό θα αποβεί σίγουρα σε όφελος της κουρδικής κοινότητας. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, υποστηρίζω την ενταξιακή πορεία της Τουρκίας. Φυσικά, τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά με όλες τις μειονοτικές περιπτώσεις, συνεπώς δε μπορούμε να βρούμε μια εύκολη λύση για όλα τα προβλήματα. Το ζήτημα των Αφρικανών λαθρομεταναστών είναι πολύ πιο σύνθετο.»

Επιμένω στο κουρδικό πρόβλημα, μια που το ανέφερε. Τι γίνεται όμως με τις ελπίδες περί ανεξαρτησίας και αυτόνομου κράτους;

«Κοιτάξτε, από τη στιγμή που και το ίδιο το PKK δεν αναφέρεται πια σε αυτό, θεωρώ ότι αυτό το σχέδιο έχει εγκατα-



“Για τους Γερμανούς συνεχίζουμε να είμαστε εκείνοι οι αγριάνθρωποι που μπλόκαραν τους δρόμους, κάτι σαν τρομοκράτες δηλαδή. Οι Γερμανοί αντιμετωπίζουν ως ταμπού να περπατάς οπουδήποτε αλλού εκτός από το πεζοδρόμιο!”

λειφθεί. Όπως σας είπα, πρωταρχικό δικό μου μέλημα είναι να ζουν καλύτερα οι Κούρδοι μέσα στα πλαίσια του τουρκικού κράτους.»

Η συζήτηση μου φέρνει στο μυαλό την δολοφονία του Τέο Βαν Χοχ, και το κοινωνικό υπόβαθρο που λειτούργησε ως «μήτρα» της. Διερωτώμαι, λοιπόν, τι βαθμό ανεκτικότητας παρουσιάζει η γερμανική κοινωνία απέναντι στην κουρδική μειονότητα.

«Υπάρχουν μάλλον κάποιες προκαταλήψεις στο μυαλό των περισσότερων Γερμανών, οι οποίες είναι δύσκολο να φύγουν. Γι' αυτούς συνεχίζουμε να είμαστε εκείνοι οι αγριάνθρωποι που μπλόκαραν τους δρόμους (σ.σ. αναφέρεται σε διαδηλώσεις της δεκαετίας του '90 για το κουρδικό πρόβλημα), κάτι σαν τρομοκράτες δηλαδή. Οι Γερμανοί αντιμετωπίζουν ως ταμπού να περπατάς οπουδήποτε αλλού εκτός από το πεζοδρόμιο!»

Η κουβέντα πηγαίνει στους νεαρούς πρωταγωνιστές του, που με έκπληξή μου ακούω ότι ήταν ερασιτέχνες.

«Η αλήθεια είναι ότι, όσο κι αν έμαξα, κανένας επαγγελματίας δε με ικανοποίησε! Έτσι κατέληξα σε αυτά τα δύο νεαρά παιδιά, τα οποία έτυχε να γνωρίζω με διαφορετικό τρόπο τον καθένα. Ο νέος που υποδύεται τον Κούρδο είναι φυσικά και ο ίδιος κουρδικής καταγωγής, αλλά υπάρχει κι ακόμα ένας λόγος που μπόρεσε πολύ εύκολα να ταυτιστεί: όπως και οι γονείς του χαρακτηρίρα που υποδύεται, έτσι και ο δικός του θεός είχε σκοτωθεί στον πόλεμο.»

Η *Μικρή Ελευθερία* μου έφερε στο μυαλό δύο άλλες ταινίες: το *Delivery* του Παναγιωτόπουλου αποκλείεται να το ξέρει, σκέφτομαι. Τον *Φόβο της Σκανδάλης*, όμως; Στο περσινό φεστιβάλ, ο Ντίτο Τζιντζάντζε μου είχε αναλύσει το ρόλο του όπλου στην ταινία του ως ενός αυτόνομου οργανισμού, που μοιάζει να λέει στον ήρωα «χρησιμοποίησέ με». Συμβαίνει, άραγε, το ίδιο κι εδώ, όπου ο νεαρός ήρωας μπαίνει παραπάνω από μία φορά στον πειρασμό της οπλοχρησίας;

«Τον γνωρίζω τον Τζιντζάντζε κι έχω δει την προηγούμενη ταινία του, αυτήν δυστυχώς όχι. Καταλαβαίνω όμως τι θέλεις να πεις και συμφωνώ. Κάποιες καταστάσεις κάνουν τον ήρωα να σκέφτεται να χρησιμοποιήσει το όπλο, όμως αυτός προσπαθεί να αντισταθεί. Δεν θέλει, ούτε εγώ θέλω να το χρησιμοποιήσει! Αλλάστε είμαι γενικότερα εναντίον των όπλων. Γι' αυτό και αντιστέκομαι, και το μόνο που γίνεται στο τέλος είναι μια πιστολιά στον αέρα.»

Σαν το κύκνειο άσμα ενός προ πολλού καταδικασμένου ανθρώπου, θα μου επιτρέψετε να συμπληρώσω...

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Quo vadis?

του Τάκη Τουλιάτου



Μια ελαφρώς σουρεαλιστική και αστεία ταινία.

Ο Ραμπίκος και ο Πέτρος: Έλληνες της διασποράς –ο πρώτος από την Τασκένδη, ο άλλος από την Δρέσδη- παλιοί γνωστοί από τα χρόνια του σοσιαλισμού. Μετά από την κατάρρευση του Τείχους, βρίσκονται στην Αθήνα, κάνοντας ό,τι μπορούν για να επιβιώσουν. Ο Ραμπίκος ανοίγει τσίρκο, το οποίο χρεωκοπεί και, προκειμένου να ξεχρεώσει, πουλά το σπέρμα του σε τράπεζα σπέρματος. Ο Πέτρος, με δυο πτυχία, εργάζεται στο υπόγειο μιας τράπεζας επιδιωρώνοντας φθαρμένα χαρτονομίσματα. Και οι δυο τους έχουν ν' αντιμετωπίσουν τις μίζερες ζωές τους, τα παιδιά τους και τις γκρινιάρες καταπιεστικές γυναίκες τους, κι αναζητούν διέξοδο. Μια τυχαία συνάντηση θα φέρει και πάλι τον έναν στη ζωή του άλλου, αυτή τη φορά στην ελληνική πρωτεύουσα. Σύντομα, ο Ραμπίκος θα κάνει στον Πέτρο μια πρόταση που θα τον προβληματίσει: να κλέψουν μαζί τα χρήματα της τράπεζας και να γλιτώσουν μια για πάντα από την αφόρητη ζωή τους. Το *Quo vadis?* είναι η δεύτερη μεγάλη μήκους απόπειρα του Τάκη Τουλιάτου. Η ταινία είναι μια ιδιόρρυθμη, χαμηλών τόνων κωμωδία με φόντο τον σκληρό κόσμο των οικονομικών μεταναστών. Τους δυο φίλους υποδύονται ο Γιάννης Μπουσταντζόγλου και ο Γεράσιμος Σκιαδαρέσης ενώ τις συζύγους τους οι Δήμητρα Χατούπη και Αγλαΐα Παππά.

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Θάλασσας, 17:30

Γ.Π.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Παίζοντας τον Ραμπίκο

Γιάννης Μπουσταντζόγλου, ηθοποιός της ταινίας

Πείτε μου δυο λόγια για τον σκηνοθέτη της ταινίας, τον κ. Τουλιάτο...

Ο Τάκης ο Τουλιάτος είναι ένας άνθρωπος με πολύ ιδιαίτερη γραφή, με βιωμένα συναισθήματα και καταστάσεις. Δεν κάθεται στο γραφείο να πει «Τι να γράψω για να κάνω εντύπωση». Είναι άνθρωπος της δουλειάς και τη ζωής, δεν είναι κυριλέ. Οι ταινίες του είναι σπαράγματα της ζωής του. Ειδικά αυτή η ταινία είναι έργο ζωής γι' αυτόν. Είναι πολύ σημαντικός άνθρωπος, δεν είναι τυχαία περίπτωση. Με συγκίνησε πολύ και ο τρόπος που δουλεύει και το ιδιαίτερο χιούμορ του και η αντίληψη της ζωής του. Εγώ τον αγάπησα πολύ στη διάρκεια των γυρισμάτων.

Χρειάστηκε να μάθετε ρώσικα για να παίξετε τον Ραμπίκο; Γενικότερα, πώς δούλεψατε πάνω στο ρόλο;

Δε χρειάστηκε να μάθω ρώσικα! Πήγαμε σε μια κοπέλα της ρώσικης παροικίας και προσπάθησε να μας μάθει. Αλλά για να τα μάθω δυσκολεύτηκα πολύ. Είμαι σκράπας σ' αυτά, δεν τα πηγαίνω καλά. Τα των προσφύγων μου τα εξήγησε ο Τάκης. Επίσης, στα γυρίσματα μιλούσαμε με διάφορους κομπάρσους της παροικίας και έμαθα αρκετά πράγματα απ' αυτούς. Όμως είναι δύσκολο να μπεις στη θέση τους. Πάντως, γενικά τα γυρίσματα ήταν χαλαρά. Όμως, ξέρετε, ο Τάκης είναι γερμανοτραφής. Μια φορά, θυμάμαι, κάναμε πλάκες με το Γεράσιμο το Σκιαδαρέση και είχαμε σπάσει τα νεύρα όλων, όμως η σκηνή έπρεπε να τελειώσει και ο Τάκης τσατίστηκε, μας έβαλε στη θέση μας. Βέβαια, καταλάβαμε ότι είχε δίκιο.

Εδώ και πάνω από δεκαπέντε χρόνια, η παρουσία σας στον ελληνικό κινηματογράφο είναι πολύ έντονη-συμμετέχετε κάθε χρόνο σε νέες παραγωγές κι έχετε σκηνοθετήσει κιόλας μια ταινία μικρού μήκους. Θα ήθελα ένα σχόλιό σας για το ελληνικό σινεμά σήμερα.

Ξέρετε, η συμμετοχή δεν είναι κάτι που επιδιώκω. Με προσκαλούν και

συμμετέχω. Θα έλεγα ότι είναι πιο έντονο τα τελευταία χρόνια, που έχω κατακτήσει μια σχετική «επωθυμία». Πάντως, χτυπάει το τηλέφωνο κι εγώ απαντώ – κι αν δεν χτυπήσει, εντάξει, έχω κι άλλα σχέδια. Σχεδιάζω να γυρίσω μια ασπρόμαυρη μεγάλου μήκους ταινία. Αλλά χρειάζονται προσπάθειες κι αυτό δεν είναι εύκολο. Και σκέφτομαι το αδιέξοδο ενός νέου. Το Υπουργείο δεν βοηθάει. Δεν τα λέω αυτά γιατί είμαι κανένας κομπλεξικός ή πικραμένος. Απλώς ούτε καν απαντάνε. Μόνο δυο-τρεις γνωστοί σκηνοθέτες, οι ίδιοι και οι ίδιοι, τα καταφέρνουν. Και δεν το λέω για μένα, υπάρχουν τόσα νέα παιδιά εκεί έξω. Οι νέοι έχουν μια σύγχρονη οπτική και είναι σίγουρα πιο κοντά στο κοινό. Ο Χαραλαμπίδης ή ο Γιάνναρης ή νεότεροι ακόμη μιλάνε πιο εύκολα από τον Χ Αγγελόπουλο ή τον Χ Βούλγαρη. Αντίθετα, κάποιοι παλιότεροι είναι σαν χαπακωμένοι – ένα νεφέλωμα, ομφαλοσκόπηση, εγωκεντρισμός. Πάντως, οι περισσότεροι εδώ αντιγράφουν ξένα πράγματα. Δεν υπάρχει πρωτοτυπία. Φανταστείτε ότι δεν μπορού να δω ελληνική ταινία – πέντε λεπτά θα έχουν μια ελληνική ευαισθησία, αλλά η υπόλοιπη ταινία θα είναι σαν να έχει γυριστεί στη Στοκχόλμη!

Οι φυγάδες στην Ελλάδα και οι γυναίκες τους

Τάκης Τουλιάτος, σκηνοθέτης και σεναριογράφος της ταινίας

Τι σας τράβηξε στο μικρόκοσμο των οικονομικών μεταναστών και πώς επιλέξατε τους ηθοποιούς της ταινίας σας;

Τα κύρια πρόσωπα της ταινίας είναι απόγονοι Ελλήνων πολιτικών προσφύγων από Τασκένδη και Δρέσδη, οι οποίοι μετά την κατάρρευση των καθεστώτων στις χώρες που είχαν γεννηθεί και μέχρι τότε ζήσει, βρίσκονται στην Ελλάδα, όπου διεκδικούν το δικαίωμα τους στη ζωή μέσα σε όρους που τους επιβάλλει η ελληνική κοινωνία, τους οποίους θέλουν-δε θέλουν, ανέχονται, κι ας είναι εξευτελιστικοί. Απόγονοι φυγάδων, λοιπόν, φυγάδες και οι ίδιοι - μιας και την Ελλάδα δεν τη νιώθουν (ακόμη;) πατρίδα τους - τι πιο ταιριαστό από το να βρεθούν κοντά σε άλλους φυγάδες (φυγάδες είναι στην ουσία οι λεγόμενοι οικονομικοί μετανάστες). Συμμερίζομαι την άποψη, πως το πολιτιστικό επίπεδο μιας κοινωνίας φαίνεται ιδιαίτερα καθαρά μέσα από τη συμπεριφορά της απέναντι στη διαφορετικότητα. Το ενδιαφέρον μου για την ελληνική κοινωνία, στην οποία ανήκω ξανά ύστερα από πολλά χρόνια και η έντονη παρουσία των λογίων-λογιών φυγάδων σ' αυτήν, φαινόμενο που μου προσφέρει οικειότητα και σιγουριά, μου υπαγόρευσε την ταινία *Quo Vadis?*, που (θέλω να) είναι, κυρίως, μια ταινία για τη διαφορετικότητα.

Επέλεξα ηθοποιούς, οι οποίοι έδιναν την εντύπωση, πως είναι πρόθυμοι, να αναλάβουν ρόλους που αν και διαμορφώνονται μέσα σε συνθήκες κρίσης δεν προσφέρονται για εντυπωσιασμό. Το αποτέλεσμα δείχνει, νομίζω, πως ήμουν τυχερός.

Γιατί η ταινία διαδραματίζεται στα 1995 και όχι σήμερα;

Από το 1995 μέχρι σήμερα δεν έγινε κάτι τόσο συνταρακτικό στον κόσμο, που να τον αλλάξει σε βαθμό, ώστε μια ιστορία ανθρώπων που διαδραματίζεται το 1995 να μην μπορεί να διαδραματιζόταν σήμερα, εννιά χρόνια αργότερα. Όμως, αν το *Quo Vadis?* διαδραματιζόταν σήμερα, τότε τα δυο κορίτσια, τα οποία η ιστορία της ταινίας θέλει γεννημένα στη Δρέσδη και Τασκένδη λίγο πριν την κατάρρευση, θα ήσαν εννιά χρόνια μεγαλύτερα. Θα είχαν φτάσει δηλαδή σε μια η-



λικία, η οποία, φυσιολογικά, δεν επιτρέπει συμπεριφορές ανάλογες με αυτές της ιστορίας που διηγείται η ταινία, οι οποίες συμπεριφορές είναι, λειτουργικά και δραματουργικά, απαραίτητες.

Όλοι οι ανδρικοί χαρακτήρες του φιλμ μοιάζουν να καταπιέζονται από τις γυναίκες που τους περιβάλλουν (συζύγους, ερωμένες, μητέρες, κόρες). Είναι σωστή αυτή η αίσθηση, κι αν ναι, πώς το εξηγείτε;

Δεν πρόκειται για καταπίεση των ανδρών εκ μέρους των γυναικών. Πρόκειται για άτομα σε περίοδο υπαρξιακής κρίσης, ό-

που οι άντρες δείχνουν περισσότερη ανασφάλεια από τις γυναίκες: την ανασφάλεια του άντρα, που, εξ αιτίας μιας σειράς δικαιωμάτων που διεκδίκησε και απέκτησε η γυναίκα, εκδηλώθηκε βαθμιαία στο δεύτερο μισό του περασμένου αιώνα με πιο έντονη την περίοδο αμέσως μετά τον Μάη '68, προστέθηκε η ανασφάλεια που προκάλεσε η αναθεώρηση αξιών και ιδεών, που ίσχυαν μέχρι το '89, η οποία εκφράζεται πιο έντονα στους άντρες, μιας και πρόκειται για αξίες και ιδέες αντρικής, κυρίως, προέλευσης.

Οι γυναίκες (και οι γυναίκες της *Quo Vadis?*) κατάφεραν, παρά την απόκτηση αντρικών δικαιωμάτων, να συντηρήσουν κάποιες από τις ανεκτίμητες θηλυκές αξίες, όπως ο ερωτισμός (Λίλα) και η ικανότητα νηφάλιου, πρακτικού χειρισμού προβλημάτων (Ρούλα, Σεσίλιες...)

Συχνά, πολλοί σκηνοθέτες παραπονιούνται πως άλλη ταινία είχαν στον μυαλό τους όταν διάβαζαν το σενάριο και πως, τελικά, άλλη γύρισαν. Εσείς, έχοντας πλήρη έλεγχο ως σεναριογράφος και σκηνοθέτης, πόσο κοντά φτάσατε στο αρχικό σας όραμα;

Σημασία έχει να γίνονται ταινίες αυθεντικές, που συγκινούν τον κόσμο και επιδρούν στη συνείδηση του κι ας γίνονται με όποιο τρόπο ταιριάζει στον καθένα.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός



ΕΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ 9



Μασσαλία, μακρινή κόρη

του Μάρκου Γκαστίν

Μασσαλία: μια αποικία που ίδρυσαν οι Φωκαείς πριν από 2600 χρόνια. Μασσαλία σήμερα: μια πόλη στην οποία το ελληνικό στοιχείο δεν έπαψε ποτέ να υπάρχει. Με το πέρασμα των χρόνων πια μικρότερο, για το λόγο αυτό όμως ίσως ακόμα πιο ενδιαφέρον. Άνθρωποι και αναμνήσεις από την πατρίδα τους, άνθρωποι χωρίς αναμνήσεις, με μνήμες μόνο από τις διηγήσεις. Άνθρωποι με τη διπλή τους ταυτότητα να τους χαρακτηρίζει. Άνθρωποι με δυο αγάπες το ίδιο δυνατές. Καθένας έχει και τη δική του ιστορία. Συνδετικός τους κρίκος η Γετού. Μια Ελληνίδα που ζει στη Μασσαλία και μας οδηγεί από το ένα πρόσωπο στο άλλο. Μια γυναίκα που κουβαλάει όμως κι αυτή τη δική της ιστορία. Μια ιστορία που ξεκινά από την Κάλυμνο τον τόπο καταγωγής της. Ξεκινά και καταλήγει εκεί έστω και για λίγο...

Μια ταινία για τις ιστορίες των ανθρώπων. Μια ταινία για τις αναμνήσεις. Μια ταινία για την ταυτότητα. Μια ταινία για την πατρίδα της καρδιάς.

B.P.

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 13:30



ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Μέτοικος ανάμεσα σε δύο κουλτούρες

Μάρκος Γκαστίν, σκηνοθέτης της ταινίας

Πώς αποφασίσατε να κάνετε μια ταινία για τη Μασσαλία;

Όπως και στη ζωή, ήταν ένα παράξενο μείγμα τύχης και εσωτερικής ανάγκης. Για άλλη ταινία πήγα στη Μασσαλία και με άλλη γύρισα... Είχα κάνει πριν από χρόνια μια ταινία, ένα πορτραίτο της Αθήνας, μόνο με αποσπάσματα από ελληνικές ταινίες. Πήγα στη Μασσαλία με σκοπό να προτείνω σε ντόπιους παραγωγούς να κάνω το ίδιο για την πόλη τους. Δυστυχώς, παρά το ενδιαφέρον που έδειξαν για την ιδέα μου, με αποθάρρυναν λέγοντας ότι στη Γαλλία μια τέτοια ταινία ήταν αδύνατον να γίνει λόγω υπερβολικού κόστους των πνευματικών δικαιωμάτων. Απογοητευμένος, μη έχοντας πια επαγγελματικό σκοπό για το ταξίδι μου, αποφάσισα να κάνω λίγο τουρισμό και να επισκεφτώ φίλους. Είχα μια πολύ καλή φίλη στην Αθήνα, Γαλλίδα κι από μητέρα ελληνικής καταγωγής. Ακριβώς όπως κι εγώ. Μου είχε πει να κάνω μια επίσκεψη στη μητέρα της εάν πήγαινα στη Μασσαλία. Αυτό κι έκανα. Ονομάζονταν Γετού. Που να φανταστώ όταν μου άνοιξε πρώτη φορά την πόρτα της ότι θα γινόταν ηρωίδα μιας άλλης ταινίας! Έμεινε έξω από τη Μασσαλία σε μια μικρή απομονωμένη βιομηχανική πόλη, στην οποία κατοικούσαν πολλοί Γάλλοι ελληνικής καταγωγής, οι περισσότεροι λιμενργάτες. Με πήγε στο διπλανό βιομηχανικό χωριό, στο οποίο είχε γεννηθεί, όπου ο μισός πληθυσμός ήταν Έλληνες εργάτες του αλατιού. Με τη Γετού ως ξεναγό, ανακάλυψα μέρη και ανθρώπους για τους οποίους δεν είχα ιδέα πριν. Τα μέρη ήταν εντυπωσιακά, σα να ήμουν στην άκρη του κόσμου. «Πως ήταν δυνατόν να είχαν καταλήξει Έλληνες εκεί, στη μέση του πουθενά;» Αυτό το ερώτημα ήταν, νομίζω, το πρώτο ερέθισμα για αυτή την ταινία. Άλλη ταινία από κείνη που είχα προγραμματίσει. Πάλι όμως για τη Μασσαλία. Φαίνεται ότι αυτή η πόλη με τραβάει σαν μαγνήτη! Ίσως επειδή είναι για μένα, ψυχολογικά και πολιτισμικά, ακριβώς στη μέση του δρόμου ανάμεσα στις δυο πατρίδες μου, την Ελλάδα και τη Γαλλία. Είναι μια πύλη της Ελλάδας προς τη Γαλλία και αντίστροφα.

Τις ιστορίες των ηρώων και ειδικότερα της κεντρικής ηρωίδας τις γνωρίζατε από πριν ή σας αποκαλύφθηκαν κατά τη διάρκεια των συνεντεύξεων στα γυρίσματα;

Τις ιστορίες σχεδόν όλων των ηρώων της ταινίας τις ήξερα πολύ καλά πριν από το γύρισμα. Ο καθένας έχει τον τρόπο του να δουλεύει. Πολλοί σκηνοθέτες πιστεύουν ότι δεν πρέπει ποτέ να μιλήσεις στους αν-

θρώπους πριν να τους τραβήξεις, για να μη χάσουν τον αυθορμητισμό τους. Εγώ, τουλάχιστον σε αυτή την ταινία, έκανα ακριβώς το αντίθετο. Έκανα μια μακροχρόνια έρευνα. Πήγαινα τακτικά στη Μασσαλία, έπαιρνα συνέντευξη από δεκάδες ανθρώπους, παρατηρούσα τη ζωή τους, συμμετείχα στα έθιμα τους. Τα μάτια και τα αυτιά μου, ίσως καμιά φορά και ένα μπλοκάκι, ήταν τα μόνα μου εργαλεία. Πέρασαν 4 χρόνια πριν τραβήξω το πρώτο πλάνο. Ήξερα πια απ' έξω τις ιστορίες περίπου εκατό ανθρώπων. Είχα γίνει ο εξομολογητής τους. Ήξερα ποια ταινία τελικά ήθελα να κάνω. Να φιμάρεις τα έθιμα και την καθημερινή ζωή των Ελλήνων της Μασσαλίας δεν έλεγε και πολλά. Το να ακούς τις συναρπαστικές προσωπικές τους ιστορίες όμως... Ήταν λοιπόν ανάγκη να τις επιλέξω καλά, να τις ακούσω και να τις «μοντάρω» εκ των προτέρων. Βέβαια ντοκιμαντέρ είναι, άλλο προβλέπεις και άλλο γίνεται!

Πολλά που έλεγαν πριν από το γύρισμα δεν τα είπαν μπροστά στο φακό και το αντίθετο. Ομολογώ ότι οι πιο όμορφες στιγμές της ταινίας είναι όταν συμβαίνει το απρόβλεπτο. Αλλά για να συμβεί αυτό πρέπει να ξέρεις πολύ καλά πού θες να φτάσεις. Πρέπει να έχεις κατά νου μια Ιθάκη. Εξ' άλλου, την ταινία την είχα από την αρχή δομήσει σαν το Ομηρικό Έπος: Ξενιτιά, Λήθη, Νόστος. Πού να φανταστώ ότι το γύρισμα της θα εξελισσόταν και αυτό σε μια Οδύσσεια! Και η πιο σημαντική ίσως αποκάλυψη της περίπλου μας ήταν εκείνη της Γετού. Ενώ είχα ήδη συλλέξει ιστορίες από τη μισή σχεδόν ελληνική κοινότητα της Μασσαλίας, πέρασαν 3 ολόκληρα χρόνια πριν ζητήσω από την ξεναγό μου να μου διηγηθεί και τη δική της! Αποκαλύφτηκε η πιο συναρπαστική και η πιο παραδειγματική, το σύμβολο όλων των άλλων ιστοριών.

Υπήρξε συναισθηματική φόρτιση κατά το ταξίδι της ηρωίδας στον τόπο καταγωγής της στην Κάλυμνο τέτοια ώστε να επηρεάσει ή και να διαφοροποιήσει την έκβαση των γυρισμάτων;

Η συναισθηματική φόρτιση της ηρωίδας στην Κάλυμνο ήταν πολύ μεγάλη, σχεδόν αβάσταχτη. Επηρεάστηκαν όλοι: οι ήρωες, οι συνεργάτες, ο σκηνοθέτης... ακόμα και τα μηχανήματα. Απόδειξη, μας χάλασε η κάμερα! Όλο το υλικό που είχαμε γυρίσει εκεί ήταν πράσινο, όλο για πέταμα! Και είχε μέσα σκηνές ανεπανόληπτες. Δεν βαριέσαι, ξαναπήγαμε



στην Κάλυμνο την επόμενη χρονιά, το επόμενο Πάσχα. Και τότε η ένταση όλων μας ήταν ακόμα πιο μεγάλη: πέρα της συναισθηματικής φόρτισης του θέματος, είχαμε τώρα και την έγνοια να μπορέσουμε να πετύχουμε ξανά τις ίδιες σκηνές... καθώς και το φόβο μη μας χαλάσουν τα μηχανήματα. Δεν χαλάσανε ευτυχώς, αλλά τις ίδιες σκηνές δεν τις πετύχαμε. Πετύχαμε όμως άλλες, ίσως ακόμα πιο συγκινητικές. Η συγκίνηση υπήρξε σε όλα τα στάδια της κατασκευής της ταινίας. Χωρίς να την επιδιώκουμε. Προέκυψε από το ίδιο το θέμα. Δεν σας λέω τι κλάμα ρίξαμε στο μοντάζ! Τελικά το συναισθηματικό φορτισμένο ταξίδι στην Κάλυμνο, όπως και όλο το γύρισμα της ταινίας, λειτουργήσε λυτρωτικά για την ηρωίδα. Τίποτα δεν ήταν πια όπως πριν για κείνη. Ποιος είπε ότι ο κινηματογράφος δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο;

Η δική σας διπλή καταγωγή κατά πόσο σας επηρέασε στη ματιά σας πάνω στο θέμα σας. Νιώσατε μήπως ένας από αυτούς;

«Αδιάβατοι οι δρόμοι του Κυρίου», μυστήριο και το νήμα που σε δένει στο έργο σου. Ενώ για όλους γύρω μου ο λόγος για τον οποίο έκανα αυτή την ταινία ήταν προφανής, για μένα παρέμενε ανεξήγητος για χρόνια. Τι το κοινό είχα με αυτούς τους ανθρώπους εκτός από μια διπλή ταυτότητα; Ίσα-ίσα που αυτοί έψαχναν μια χαμένη πατρίδα, ενώ εγώ ήθελα να χάσω τη δικιά μου. Βρήκα την απάντηση πολύ μετά την ολοκλήρωση των γυρισμάτων, προς το τέλος του μοντάζ. «Όταν έχεις μια διπλή ταυτότητα, δυο διαφορετικές κουλτούρες, δυο πατρίδες, δεν είσαι ποτέ καλά στο μέρος που ζεις». Όταν μόνταρα αυτή τη φράση της ηρωίδας μου της Γετού στο τέλος της ταινίας είδα φως. Εκεί βρισκόταν η απάντηση! Παρά τις προσπάθειες μας θα είμαστε πάντα ξένοι, είτε στη χώρα που ζούμε, είτε σε αυτή από την οποία καταγόμαστε. Αυτό τελικά με ενώνει με τους ήρωες της ταινίας μου. Μετανάστες, πρόσφυγες, νομάδες, μέτοικοι, «una ratsa, una fatsa»! Ανήκουμε όλοι σε ένα είδος που δεν θα καθουχάσει ποτέ. Πρέπει να το παραδεχτούμε εάν θέλουμε να ζήσουμε αρμονικά με τον εαυτό μας και με τους άλλους. Ανέκαθεν το ήξερα μέσα μου, αλλά χρειάστηκε να φτιάξω για 4 ολόκληρα χρόνια αυτή τη ταινία για να το συνειδητοποιήσω. Ίσως τελικά γι αυτό είχα διαλέξει τη Μασσαλία, επειδή ήταν πάντα η κατεξοχήν πόλη των μετοίκων.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάτος



Είναι ο Θεός μάγειρας;

του Στέργιου Νιζήρη

Ο Θεωδωρής ζητά από το Άγιο Φανούριο να του φανερώσει κάτι. Έτσι του είχε δείξει η μάνα του όταν ήταν ακόμα παιδί. Σήμερα ο Θεωδωρής ψάχνει τον εαυτό του, αλλάζοντας συνεχώς δουλειές, ψάχνει να βρεί κάτι στο οποίο να αξίζει να αφιερωθεί. Παρόλα αυτά δε φαίνεται να χάνει τη διάθεσή του, δε φαίνεται να ανησυχεί. Τελείως τυχαία και ενώ εργάζεται στη λάντζα ενός εστιατορίου ανακαλύπτει το ταλέντο του στη μαγειρική. Μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα και χάρη στο εξαιρετικό του ταλέντο βρίσκεται να είναι ο ίδιος σεφ του εστιατορίου αυτού και μέλος μιας μυστικής λέσχης μαγείρων. Το πάθος του για να μάθει όλα τα μυστικά της τέχνης του αυξάνεται συνεχώς και φτάνει στο σημείο να του γίνει σχεδόν εμμονή η αναζήτηση της τέλει συνταγής. Οι γυναίκες που συναντάει στο μεταξύ είναι κατά κάποιο τρόπο ένα εργαλείο για να φιλοσοφήσει ακόμα περισσότερο την αναζήτησή του... Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Στέργιου Νιζήρη θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν μια ταινία για τη μαγειρική, για την αναζήτηση της τελειότητας, για την εμμονή ενός ανθρώπου, για τον έρωτα. Στην ουσία όμως δεν είναι τίπο-

Μια ελαφριά
συνταγή
ενηλικίωσης...



τε άλλο από μια ιστορία ενηλικίωσης, ενός έφηβου στην ψυχή ανθρώπου. Μια ενηλικίωση που μπορεί να έρχεται μέσα από την απώλεια, δεν είναι όμως λυπητερή. Αντίθετα γίνεται απλά πιο ανθρώπινη.

B.P.

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 22:00

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ο Άγιος Φανούριος και ο κορεσμός...

Στέργιος Νιζήρης, σκηνοθέτης της ταινίας

Τι αναζητά ο ήρωάς σας μαγειρεύοντας με πάθος και τι βρίσκει τελικά;

Νομίζω τον εαυτό του. Αποφεύγει την άνοστη κοσμικότητα, μα, γυρεύοντας το απόλυτο, καταλήγει σε μια αυτιστική εμμονή. Στην έρημο όπου περιπλανιέται, όσση είναι οι άλλοι. Στο τέλος βρίσκεται ανάμεσα σε ανθρώπους που δίνουν νόημα στην όποια αναζήτησή του.

Η ταινία σας αφορά τις απολαύσεις της σάρκας; Τι γνώμη θα είχε γι' αυτό ο Άγιος Φανούριος, σταθερός συνομιλητής του ήρωα;

Η ταινία δεν αφορά μόνο τις απολαύσεις της

σάρκας, αλλά κι ένα είδος πνευματικής περιπέτειας σε μια ξεχαρβαλωμένη εποχή. Ο Άγιος Φανούριος του ήρωα είναι εκεί για να συμβουλευτεί και να συγχωρεί, όχι να κρίνει.

Πώς τελικά συνδέεται ο Θεός με τη μαγειρική;

Μεταξύ των άλλων μεταφορών στην ταινία, ο Θεός είναι η μερικώς περιγράψιμη απειρία διαδικασιών που κάνει ένα φαγητό κάτι παραπάνω από το άθροισμα των



συστατικών του και τόσο πιο νόστιμο όσο πιο πολλή αγάπη βάζουμε στην προετοιμασία του.

Πιστεύετε ότι ο «κορεσμός είναι διάβολος και ιερή η πείνα», όπως υποστηρίζουν οι αρχιμάγειρες της ταινίας σας;

Ο ωραίος στίχος είναι του Θανάση Παπακωνσταντίνου. Προσωπικά απέφυγα τον κορεσμό, υλικό και πνευματικό, όπως ο διάολος το λιβάνι.

Εσείς ο ίδιος μαγειρεύετε; Ναι, τούρκικα φαγητά.

Γιώργος Καραμίκος, ηθοποιός της ταινίας

[...] Ο Στέργιος Νιζήρης είναι ένας σκηνοθέτης με τον οποίο δε γνωριζόμασταν. Βρεθήκαμε και μου μίλησε πολύ για την ταινία. Φεύγοντας και πριν διαβάσω το σενάριο, κατάλαβα ότι είναι ένας άνθρωπος καλλιιεργημένος και από τους νέους ανθρώπους που είναι τόσο καλά εκπαιδευμένοι και στο σινεμά αλλά και συνολικά στην τέχνη. Όταν διάβασα το σενάριο με ενδιέφερε πάρα πολύ. Είναι πάντα ένας συνδυασμός, εκτός από το σενάριο πρέπει να αισθάνεσαι ότι ο άνθρωπος αυτός που θα σταθεί πίσω από την κάμερα και θα σε βλέπει, είναι αυτός που θα τηρήσει τη συνολική συνέπεια της ταινίας. Και ο συγκεκριμένος άνθρωπος κατάλαβα ότι καίγεται γι' αυτό που κάνει και εκτός αυτού έχει και ταλέντο.

[...] Αγαπώ το σινεμά. Θα ήθελα να ζω μόνο από το σινεμά αν μπορούσα. Μέχρι στιγμής ευτυχώς έχω σταθεί τυχερός. Ήδη από την πρώτη ταινία που είχα κάνει, το χρώμα και νερό, που ήμουν ακόμα μαθητής στη σχολή, μέχρι τώρα υπάρχουν και προτάσεις και μάλιστα προτάσεις που να με ενδιαφέρουν. Πιστεύω ότι στη ζωή ό,τι θέλουμε μας έρχεται κατά κάποιο τρόπο.

[...] Ο Θεωδωρής είναι ένας από τους ήρωες στον οποίο μόνο αν βουτήξεις μέσα του μπορείς να πλησιάσεις τον κόσμο του. Και αυτό φαίνεται και από το σενάριο. Είναι ένας άνθρωπος με τον οποίο ή πας ή δεν πας μαζί του. Είναι ένας άνθρωπος ο οποίος αρνείται σιδηρότερο φτιασιδωτό, αρνείται να διαικπεραιώσει καταστάσεις και πράγματα. Μολονότι ξέρει ότι μπορεί να τα καταφέρει σε πολλές δουλειές, ωστόσο το μυαλό του προσπαθεί να εστιάσει σε κάτι που να έχει πραγματική συγγένεια με το βασικό του είναι. Όσπου να ανακαλύψει αυτή τη συγγένεια με το βαθύτερό του εαυτό, μοιραία γίνεται ο ίδιος άγαρμπος στα υπόλοιπα. Κι α γι' αυτό σκουντουφλά-



ει από δω κι από κει γιατί είναι σαν ένα παιδί που προσπαθεί να βρει αυτό που τον ενδιαφέρει περισσότερο. Είναι ένας χαρακτήρας ο οποίος αγαπάει, είναι καλή πάστα ανθρώπου, δεν είναι ο άνθρωπος που θα σε εκμεταλλευτεί, δεν έχει βαθύτερες σκέψεις. Αυτό που είναι χαρακτηριστικό του ήρωα είναι ότι δεν έχει πρόθεση για τα πράγματα, αυτό που αισθάνεται κάνει. Αυτό έχει τον κίνδυνο να σε φτάσει σε μια τελειομανία που πολλές φορές τσουρουφλίζει. Γιατί η τελειομανία κρύβει πολλή φωτιά μέσα της και έχει ένα πολύ μεγάλο ανικανοποίητο. Μετά

τα μαθήματα που παίρνει από τη ζωή, συναναστρεφόμενος με ανθρώπους, με τις γυναίκες τις οποίες ερωτεύεται ή με τις δουλειές με τις οποίες καταπνάνεται, αρχίζει να συνειδητοποιεί ότι στη ζωή το θέμα δεν είναι απλώς να μαθαίνεις πράγματα, δεν είναι το γνωστικό επίπεδο μόνο αυτό που μετράει. Ουσιαστικά είναι το να μάθεις πραγματικά ν' αγαπάς και να είσαι παρών με έναν τρόπο που δεν εκφράζεται. Μέχρι τότε όλα τα διυλίζει ο ίδιος και είναι σα να σχολιάζει ο ίδιος όλα αυτά τα οποία ζει. Τελικά ταυτίζεται με το είναι του και παύει να σχολιάζει αυτό που ζει και αρχίζει να ταυτίζεται με το είναι του. Σ' αυτήν την περίπτωση ο ήρωας συγκρούεται με τον ίδιο του τον εαυτό και εκεί είναι πολύ δύσκολο το παιχνίδι γιατί έρχεται και αντιμέτωπος με το θάνατο του δασκάλου του. Κι όταν αναγκάζεται να αντιμετωπίσει το θάνατο ωριμάζει απότομα.

[...] Μαγειρεύω εδώ και πολλά χρόνια, μόνο για φίλους όμως. Υπήρχε βέβαια η ανάγκη να υπάρχει στα γυρίσματα και ένας σεφ, γιατί κάνουμε σινεμά και πρέπει να πείσει και η εικόνα ότι αυτό που κάνεις το κάνεις σωστά. Αγαπάω πάντως πάρα πολύ τη μαγειρική, θα μπορούσα να ζω μαγειρεύοντας κάθε μέρα.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρηγάς

Από το βιβλίο στην οθόνη

Το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου
για πρώτη φορά στο 45ο Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

www.ekebi.gr

ΑΠΟ ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ
ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Το
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΒΙΒΛΙΟΥ
οργανώνει
Προβολές | Ημερίδες
Συζητήσεις | Ειδικές εκδόσεις
Βραβεία σεναρίου

Οτιχχθηκε ένα περίτερο στο Festival Centre γεμάτο βιβλία και ταινίες. Ταινίες που βασίστηκαν σε βιβλία, βιβλία που έγιναν ταινίες, βιβλία που μιλούν για το σινεμά. Επίσης έχει εκδοθεί ένα έγχρωμο δεκαεξασέλιδο φυλλάδιο τις γραπτές μαρτυρίες ελλήνων σκηνοθετών, σεναριογράφων, ηθοποιών, παραγωγών και συγγραφέων που συμμετείχαν στη διαδικασία της μεταφοράς ενός βιβλίου σε ταινία. Το σχέδιο του εξωφύλλου υπογράφει ο σκηνογράφος Βαγγέλης Χερουβείμ. Αναζητήθηκαν όλες τις ταινίες, από αρχές ελληνικού κινηματογράφου, βασισμένες σε ελληνικά βιβλία. Εκατόν δέκα οκτώ βιβλία κλασικά, αγαπημένα ή και άγνωστα ακόμη που έγιναν εικόνες μέσα από την προσωπική ματιά ενός άλλου δημιουργού.

Ήδη από το 1999 το ΕΚΕΒΙ διοργανώνει (σε συνεργασία με τους φορείς του κινηματογράφου) ημερίδες, συζητήσεις, ειδικές εκδόσεις, κινηματογραφικά αφιερώματα σε ταινίες βασισμένες σε λογοτεχνικά έργα. Η ανταπόκριση του κοινού και των δημιουργών υπήρξε πάντα θερμή και η ανάγκη να ξαναγίνεται αυτή η κουβέντα κάθε χρόνο όλο και πιο επιτακτική.

Με την ευκαιρία της παρουσίας του στο φετινό Φεστιβάλ, το ΕΚΕΒΙ οργανώνει ένα στρογγυλό τραπέζι με θέμα «Από το βιβλίο στην οθόνη» και καλεσμένους σεναριογράφους, σκηνοθέτες, παραγωγούς και συγγραφείς, το μεσημέρι του Σαββάτου 27 Νοεμβρίου, ώρα 12.30 μ.μ., στο χώρο εκδηλώσεων του Festival Centre.

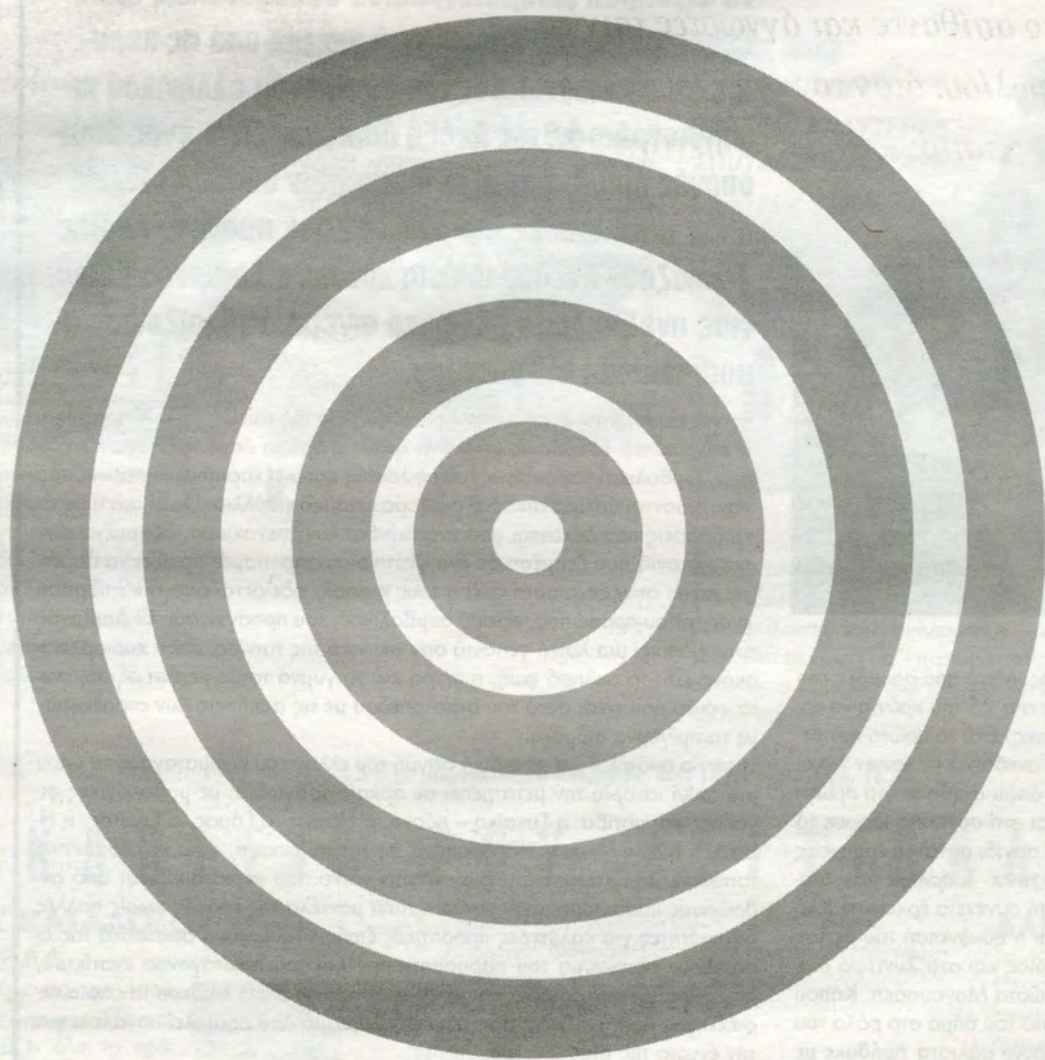
Επίσης, στο πλαίσιο της συζήτησης, το ΕΚΕΒΙ ανακοινώνει, και από το 2005 απονέμει, δύο βραβεία για το «Καλύτερο Σενάριο Βασισμένο σε Ελληνικό Λογοτεχνικό Έργο», ένα για ταινία μεγάλου μήκους και ένα για ταινία μικρού μήκους. (Οι όροι συμμετοχής και η πενταμελής κριτική επιτροπή θα ανακοινωθούν σύντομα). Στόχος είναι να δοθεί ένα κίνητρο στους νέους κυρίως δημιουργούς του κινηματογράφου να στραφούν προς τη λογοτεχνία που προσφέρει μια στέρεη βάση για τη συγγραφή σεναρίων.

Να μη ξεχάσω...

• Προσεχώς (αίθουσα Τωνια Μαρκετάκη, σήμερα στις 00:00): Προβολές από βίντεο ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών που βρίσκονται στο τελευταίο στάδιο της επεξεργασίας, ανοικτές στο κοινό με διαπιστεύσεις και Σινεκάρτα (χωρίς εισιτήριο).

• Ανοιχτή οθόνη (Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σήμερα στις 18:00): Ειδική ζώνη προβολών ανεξάρτητων ταινιών γυρισμένων σε ψηφιακό βίντεο, ανοικτών στο κοινό με διαπιστεύσεις και Σινεκάρτα (χωρίς εισιτήριο).





είμαστε ελληνοκεντρικοί!

Το «κέντρο» στηρίζει την ελληνική ταινία



ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269

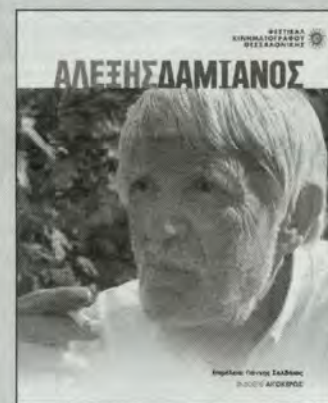
e-mail: info@gfc.gr www.gfc.gr



Συνοδευόμενος από την γυναίκα του, ο Kiyoshi Kurosawa με μόνο λίγες ώρες στην Θεσσαλονίκη, έχει ήδη σχηματίσει άποψη για την πόλη: του θυμίζει την πόλη που γεννήθηκε, το Κόμπε -«στο βορρά τα βουνά, στο νότο η θάλασσα και ενδιαμέσως κυλούν τα σπύια». Λίγο πριν παρουσιάσει στο κοινό της πόλης την ταινία του *Séance*, ο Kiyoshi Kurosawa φωτίζει για τους αναγνώστες του Πρώτου Πλάνου κάποιες από τις σκοτεινές πλευρές της σκηνοθεσίας του...

Kiyoshi Kurosawa

Οι εκδόσεις του 45ου φεστιβάλ



ΤΟ ΧΑΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Η πραγματικότητα είναι πολυσύνθετη και πολύπλοκη. Είναι το όντι χαοτική και τρομερή. Η ελπίδα μου είναι οι άνθρωποι να ζουν στον κόσμο χωρίς να επιδιώκουν την καταστροφή. Όλα αυτά είναι οι σκέψεις μου για την κοινωνία. Οι ταινίες μου είναι μυθοπλασία και γι' αυτό μπορώ να τραβήξω την κατάσταση μέχρι τα άκρα, μέχρι την έσχατη καταστροφή. Στις ταινίες μου μπορώ να φαντάζομαι ότι θέλω, όμως ταυτόχρονα ζούμε στην αληθινή ζωή. Εξάλλου όσοι κάνουν ταινίες σήμερα δεν χρειάζεται να' ναι όλοι αισιόδοξοι. Όμως δεν πιστεύω ότι οι ταινίες μου είναι απαισιόδοξες. Έχω κάνει παρά πολλές: σε κάποιες απ' αυτές στο τέλος ο κόσμος καταστρέφεται, ή τουλάχιστον ένα κομμάτι αυτού του κόσμου. Όμως όλες μου οι ταινίες δεν υπακούουν σ' αυτό τον κανόνα. Υπάρχουν ταινίες μου με μη χαοτικό τέλος, με αισιόδοξο. Εγώ είμαι ένας αισιόδοξος άνθρωπος.

Η ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Όταν σκηνοθετώ μια ταινία όλα τα στάδια είναι σημαντικά -η εύρεση των χώρων, το σενάριο, τα γυρίσματα, το μοντάζ. Για μένα είναι πολύ σημαντικό όταν βλέπω για πρώτη φορά ένα χώρο, να σκεφθώ ποιες κρυφές δυνατότητες έχει. Βεβαίως όταν γράφω το σενάριο έχω στο μυαλό μου ένα τόπο που τον φαντάζομαι, τον ονειρεύομαι -όταν όμως βρω ένα χώρο (που είναι κοντά σ' αυτό που περιγράφει το σενάριο) τότε το τόπος αυτός θα μου υποδείξει αλλαγές στην ταινία. Έτσι αυτός ο πραγματικός χώρος θα με κάνει να αλλάξω και να συνεχίσω την προβληματική μου. Στη ταινία *Charisma* με ενέπνευσε το πραγματικό δάσος που έγιναν τα γυρίσματα. Όταν σκέφθηκα την ιστορία, φαντάστηκα ένα δάσος με οργιώδη βλάστηση και παρά πολύ πράσινο. Όταν όμως αρχίσαμε τα γυρίσματα είχε έρθει χειμώνας: είχαν πέσει τα φύλλα, τα φυτά είχαν μαραθεί. Όταν λοιπόν το είδα αυτό ανακάλυψα ότι αυτό είναι η ταινία: ένα δάσος μαραμένο, με πεσμένα φύλλα. Στο *Kairo* το τοπίο είναι ο ψηφιακός χώρος, ο εικονικός χώρος. Επειδή ασχολούμαι με το internet σκέφθηκα τι είναι αυτό; Άλλες φορές σκέφτομαι ότι είναι πολύ καλό, άλλες ότι είναι άθλιο, ότι είναι ενοχλητικό. Τι είναι τελικά; Αυτή ήταν η αρχική ιδέα: πόσα πολλά μπορεί να' ναι ταυτόχρονα η νέα τεχνολογία. Τότε, δηλαδή πριν 3-4 χρόνια, το internet δεν ήταν αυτό που είναι τώρα. Παρά όλα αυτά σήμερα δεν αναρωτιόμαστε γι' αυτό, έχει μπει πλέον στην καθημερινότητά μας. Σήμερα το internet δεν έχει την ίδια «αξία τρόμου» όπως είχε πριν τρία -τέσσερα χρόνια.

ΟΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΙΡΟ

(σ.τ.σ. Τον Οκτώβριο του 2004 στην Ιαπωνία συνέβησαν μια σειρά αυτοκτονιών νέων που είχαν σχέση μ' ένα site στο internet -ένα γεγονός της πραγματικής ζωής που κάνει την ταινία *Kairo* να δείχνει προφητική.) Πιστεύω ότι το internet παρόλο που είναι ένα μέσο που διευκολύνει την επικοινωνία, τελικά καταστρέφει τον άνθρωπο. Και δεν είναι μόνο το internet. Οι ειδήσεις που έρχονται από το internet, από το ραδιόφωνο, την τηλεόραση δημιουργούν μια τόσο μεγάλη ροή πληροφοριών που φθάνει στο ανθρώπινο εγκέφαλο έτσι ώστε που οι άνθρωποι τελικά σταματούν να σκέφτονται, απομονώνονται και λένε ότι αυτό μόνο μ' ενδιαφέρει και προσηλώνονται ιδεοληπτικά σ' αυτό. Δεν μπορεί το ανθρώπινο μυαλό να καταχωρίσει όλες αυτές τις πληροφορίες, ξεχειλίζει. Τελικά το μυαλό επιστρέφει σ' ένα είδος μοναξιάς, αποφασίζοντας να φύγει απ' αυτή την κατάσταση.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Δεν άλλαξαν πολλά στον κινηματογράφο με τον ερχομό της ψηφιακής τεχνολογίας. Σίγουρα αυτό που έγινε είναι ότι η παραγωγή μιας ταινίας έγινε πιο οικονομική. Όπως και όσο να αλλάξει η τεχνολογία οι άνθρωποι, τα τοπία, οι πόλεις μένουν πάντα αναλλοίωτα. Αυτό που βαίνει προς τα έξω μένει πάντα το ίδιο ανεξάρτητα τι τεχνολογία θα χρησιμοποιήσουμε. Θα μπορούσαμε να πούμε όμως διευρύνοντας το πλαίσιο της συζήτησης ότι ήταν στη μουσική που συνέβησαν οι περισσότερες αλλαγές λόγω της ψηφιακής τεχνολογίας. Έχουν όμως περάσει δέκα χρόνια και αυτό που έχει συμβεί είναι ότι το καλό παρέμεινε καλό και το κακό δεν έγινε καλό λόγω της τεχνολογίας.

“Πιστεύω ότι ο Αγγελόπουλος έχει σημαδέψει το φεστιβάλ. Είμαι ενθουσιασμένος που το αφιέρωμα στο έργο μου συμπίπτει με το αφιέρωμα στο Abbas Kiarostami. Από την μια πλευρά βρίσκομαι σε μια πόλη που μου θυμίζει την πατρίδα μου από την άλλη είμαι σ' ένα φεστιβάλ με τόσοι σπουδαίους σκηνοθέτες: είμαι σε μια περίεργη κατάσταση.”

ΤΟ ΙΑΠΩΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ ΣΗΜΕΡΑ

Σίγουρα δεν είναι εύκολο να γίνουν ταινίες στην Ιαπωνία. Π.χ. αυτό που κάνει ο Hirokazu Kore-eda είναι κάτι εξαιρετικό, όμως το έχει καταφέρει με ελάχιστα χρήματα. Για να κάνουμε μια ταινία αρχίζουμε αντίστροφα: Δεν ξεκινάμε από το σχέδιο μιας ταινίας και ύστερα ψάχνουμε τα χρήματα γι' αυτή. Αρχίζουμε: «έχουμε αυτά τα χρήματα» και πάνω σ' αυτά κόβουμε και ράβουμε μια ταινία. Μ' αυτή τη λογική έχουν γίνει πάρα πολλές ταινίες στο σύγχρονο ιαπωνικό σινεμά, με μάλλον φθηνά μέσα. Στην χώρα μου υπάρχει ένας κινηματογράφος mainstream -και εκεί δεν ανήκω ούτε εγώ (που εν πάση περιπτώσει δεν είμαι ιδιαίτερα διάσημος στην πατρίδα μου) ούτε ο Takeshi Kitano (που είναι πιο πολύ γνωστός). Σαν σκηνοθέτες είμαστε περισσότερο γνωστοί στο εξωτερικό παρά στην πατρίδα μας. Υπάρχει ένας κύκλος σκηνοθετών που όλοι γνωρίζομαστε μεταξύ. Π.χ. ο Takashi Shimizu που γύρισε το *Ju-on* ήταν μαθητής μου -όμως πριν τον διδάξω αυτός είχε τις δικές του ιδέες.

ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑΙΝΙΕΣ

Γύρισα πέρυσι μια ταινία διάρκειας 3 λεπτών σε βίντεο. Γυρίστηκε σε τρεις ώρες, είναι μια κωμωδία, μέρος μια σπονδυλωτής ταινίας όπου συμμετέχουν άλλοι 7 σκηνοθέτες. Το διασκεδάσα. Ολοκληρώνω μια νέα ταινία μεγάλου μήκους της οποίας έχω τελειώσει το μοντάζ. Είναι μια πολύ παράξενη ιστορία έρωτα, στην οποία πρωταγωνιστεί μια γυναίκα -και αυτή περιέχει τρόπο και φόβο.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

Αισθάνομαι ότι βρίσκομαι κοντά με σκηνοθέτες της χώρας μου όπως ο Seijun Suzuki -μ' αρέσει πάρα πολύ. Άλλος ένας που μ' αρέσει πολύ είναι ο Naghisa Oshima. Θα μπορούσα να αναφέρω και άλλα μεγάλα ονόματα, όμως μ' αυτούς τους δύο αισθάνομαι πολύ κοντά. Μ' αρέσει επίσης πάρα πολύ ο Abbas Kiarostami -έχω επηρεαστεί πολύ απ' το έργο του. Όπως επίσης και από τον Θόδωρο Αγγελόπουλο. Το 1989 όταν ήμουν νεότερος, ήμουν επηρεασμένος από τον Αγγελόπουλο πολύ περισσότερο από ότι με το ιαπωνικό σινεμά. Από τον ελληνικό κινηματογράφο ξέρω επίσης τον Μιχάλη Κακογιάννη. Δεν ξέρω τι συμβαίνει στο σύγχρονο ελληνικό σινεμά. Συγχωρείστε με.

Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας
Μετάφραση από τα ιαπωνικά:
Παναγιώτης Ευαγγελίδης

ΜΠΟΥΤΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟ 1879

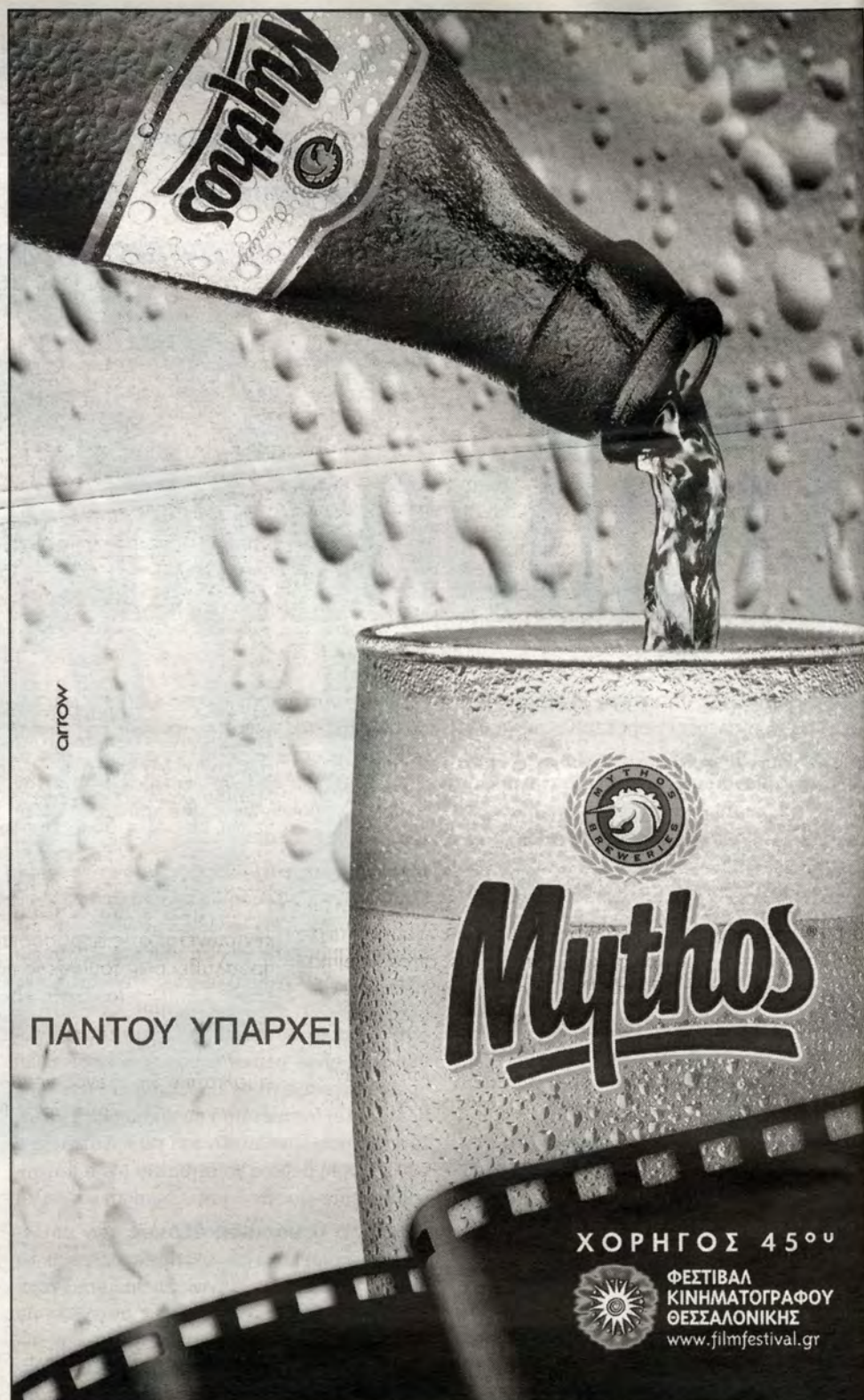
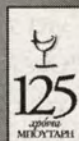
Εδώ και 125 χρόνια
η ποιότητα
μάς έγινε τρόπος ζωής.

Πριν 125 χρόνια, θέσαμε τις βάσεις μιας εξελιγμένης οινοποιτικής φιλοσοφίας με κύριο άξονα την προσήλωση στην ποιότητα. Από τότε, δημιουργούμε αμπελώνες σε ολόκληρη την Ελλάδα και επισκέψιμα οινοποιεία που ενσωματώνονται στη ζωή της κάθε περιοχής αναδεικνύοντας τη μοναδικότητά της. Προάγουμε τις ελληνικές ποικιλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αναδεικνύουμε τις ξένες ποικιλίες στον τόπο μας. Στηρίζουμε κάθε δραστηριότητα που προωθεί τον πολιτισμό σε κάθε του έκφραση. Κατακτάμε σημαντικές βραβεύσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, με αποκορύφωμα τις 8 βραβεύσεις από το έγκυρο περιοδικό "Wine and Spirits", ως "Διεθνές Οινοποιείο της χρονιάς". Εδώ και 125 χρόνια παραμένουμε πιστοί στην ποιότητα. Γι' αυτό και η ποιότητα μάς έγινε τρόπος ζωής.

www.boutari.gr

BOUTARI

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ



ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

ΧΟΡΗΓΟΣ 45°



ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr



ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ



Kent Jones



ιδεολογία. Μετά τον πόλεμο του Βιετνάμ όταν γύρισαν πίσω οι στρατιώτες, όλα τελείωσαν. Η εργατική τάξη εγκαταλείφθηκε από την Αριστερά. Όταν ήρθε ο Ronald Reagan και αργότερα ο Bill Clinton δεν υπήρχαν αντιστάσεις. Έγινε αυτό που ήθελαν οι επιχειρήσεις: να κλείνουν τις βιομηχανίες και να τις μεταφέρουν εκεί που υπάρχουν φτηνά εργατικά. Προέρχομαι από μια πόλη όπου συνέβη αυτό: έγινε πολύ γρήγορα και αυτό συνέβη συνεχώς και παντού σ' όλες τις ΗΠΑ. Είναι μια καταστροφή. Δεν υπάρχει μια διαφορετική πολιτική πλατφόρμα. Υπάρχει μόνο αυτή των ρεπουμπλικάνων. Οι δημοκρατικοί έχουν απλώς θολές ιδέες. Αυτό που πρέπει να γίνει είναι η αμερικάνικη αριστερά να φανεί γενναία και να αρχίσει να μιλά, ακόμα και με λέξεις που δεν θέλουν κά-

νίες του είχαν προβληθεί πέρυσι στο φεστιβάλ. Με προσκάλεσε στη πρεμιέρα της τελευταίας ταινίας, *The Road*. Αυτό έγινε το 2003. Η ταινία είχε γυριστεί το 2001. Έκανε την πρεμιέρα δύο χρόνια μετά την ολοκλήρωση της, στις 4 η ώρα το απόγευμα μιας Πέμπτης, στο πρώην κτίριο της τοπικής ένωσης σκηνοθετών που πλέον δεν χρησιμοποιείται σαν κινηματογράφος. Δεν υπάρχουν κινηματογράφοι στο Καζακστάν: υπάρχουν σκηνοθέτες αλλά όχι αίθουσες. Μιλώντας με τον Darezhan για την κατάσταση μου είπε: «συνεχίζω να δουλεύω γιατί ίσως το κοινό μου να βρίσκεται στο μέλλον». Το ίδιο συμβαίνει και σε χώρες όπως η Ταϊβάν, με σκηνοθέτες όπως ο Hu Hsiao-Hsien ή ο Edward Yang. Σ' όλες αυτές τις χώρες ο κινηματογράφος είναι όπως ένα ευαίσθητο οικοσύστημα: «Προστατέψτε την άγρια φύση». Κάτι να συμβεί και όλα καταρρέουν, όπως έγινε στη Πορτογαλία».

ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

Τέλος αναφερόμενος επιγραμματικά στα κριτήρια του όταν κρίνει της ταινίες του Διεθνούς Διαγνωστικού: «Να είναι ταινία που σου δίνει μια ευκαιρία για στοχασμό, σου ανοίγει έναν χώρο για να στοχαστείς. Ο στοχασμός είναι αυτό που διαφοροποιεί το σινεμά απ' όλα αυτά που μας περιτριγυρίζουν όπως οι εικόνες της τηλεόρασης ή τα λόγια του George W. Bush».

Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας

ποιοι να ακουστούν, όπως σοσιαλισμός».

Ο ΕΥΘΡΑΥΣΤΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Για την κατάσταση του παγκόσμιου κινηματογράφου επισημαίνει: «Είχα πάει στο Καζακστάν για να προετοιμάσω και να οργανώσω ένα αφιέρωμα στο σινεμά της Κεντρικής Ασίας. Εκεί συνάντησα τον Darezhan Omirbaev (σ.τ.σ. ται-

φτεται πέρα από το Χόλιγουντ. Έγινε μια εμπορική ετικέτα, κάτι που είναι και καλό και κακό μαζί. Όμως πόσοι σκηνοθέτες από το ανεξάρτητο σινεμά είναι σήμερα αληθινά ανεξάρτητοι; ίσως μόνο ο Jim Jarmusch και ο Fred Wiseman (σ.τ.σ. ο σημαντικότερος σκηνοθέτης ντοκιμαντέρ των ΗΠΑ). Παράλληλα υπάρχουν και σκηνοθέτες όπως ο Richard Linklater: η ταινία του *Before Sunset* είναι υπόδειγμα ανεξάρτητου σινεμά ενώ το *School of Rock* που έκανε μέσα στο σύστημα, είναι μια υπέροχη ταινία. Η οι ταινίες του Michael Mann, όπως το *Collateral* που είναι ένα καλοκαιρινό θρίλερ αλλά από την άλλη είναι και κάτι άλλο: είναι μια ταινία του Michael Mann και κανένας δεν θυμάται ποιο στούντιο την γύρισε. Το πρόβλημα με το αμερικάνικο σινεμά, είναι το πρόβλημα του σινεμά γενικότερα: ότι ως τέχνη είναι δεμένος με την τεχνολογία, με τα χρήματα».

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Πριν χρόνια διέσχισα τη Αμερική μ' ένα φίλο μου και βρεθήκαμε στην Νότια Ντακότα. Εκεί αισθάνθηκα περισσότερο ξένος απ' ότι αισθάνομαι όταν βρίσκομαι στο Παρίσι. Δεν ξέρω πού οφείλονταν αυτό: ίσως στην αίσθηση του χώρου, στην αίσθηση του χιούμορ που συνδέεται με τον χώρο, στην αίσθηση ότι η θάλασσα είναι χιλιάδες μίλια μακριά. Θα μπορούσα να συνεχίσω να απαριθμώ πολλές τέτοιες διαφορές και ποτέ δεν θα βγει άκρη. Ο διχασμός της Αμερικής ανάμεσα σε μια κόκκινη (ρεπουμπλικανική) και μια μπλε (δημοκρατική) Αμερική είναι κάτι με το οποίο ασχολούνται τα media. Όχι ότι δεν υπάρχει μια αλήθεια σ' αυτό. Κάνει όμως το αμερικάνικο έθνος να' ναι όπως ένα ανθρώπινο σώμα που μολύνεται, τη μια φορά από τον κόκκινο (ρεπουμπλικανικό) ιό και την άλλη από τον μπλε (δημοκρατικό).

[...] Η Αμερικάνικη Αριστερά υπήρξε μια απόλυτη και ολοκληρωτική αποτυχία. Ντρέπομαι γι' αυτό. Όταν η Νέα Αριστερά απέρριψε την παλιά, αυτό έγινε λόγω της διαφοράς ηλικίας, ήταν μια πάλη γενεών –και όχι κάτι που' χε σχέση με τη

Πριν χρόνια στην ελληνική τηλεόραση είχε προβληθεί ένα ντοκιμαντέρ για τον Martin Scorsese. Σ' αυτό παρουσιάζονταν οι καθημερινές δραστηριότητες του Martin Scorsese και εκεί ανάμεσα στα πρόσωπα που εμφανιζόνταν ήταν και ο υπεύθυνος της βιντεοθήκης του, ένας παθιασμένος νεαρός σινεφίλ. Στα καθήκοντα ήταν να παρακολουθεί τα τηλεοπτικά προγράμματα, να γράφει σε κασέτες οποιοδήποτε ταινία θεωρούσε ότι θα ενδιέφερε το διάσημο εργοδότη του και να την αρχειοθετεί. Ο τότε νεαρός είναι σήμερα ο Kent Jones, μέλος της κριτικής επιτροπής του Διεθνούς Διαγωνιστικού, συντάκτης του περιοδικού *Film Comment* αλλά και των *Trafic*, *Cahiers du cinéma*, *Village Voice* και *Cineaste*, και ένας από τους πιο σημαντικούς κριτικούς κινηματογράφου στην Αμερική. Κείμενά του έχουν δημοσιευθεί επανειλημμένα στις εκδόσεις του Φεστιβάλ όπως π.χ. η εξαιρετική κριτική του για το *In the mood for love* στο βιβλίο του Wong Kar-wai.

ΜΕ ΤΟΝ MARTIN SCORSESE

Γι' αυτό λοιπόν η πρώτη ερώτηση που δέχεται είναι για την σχέση του με τον Martin Scorsese και την συνεργασία τους στο σενάριο του ντοκιμαντέρ *Il Mio Viaggio In Italia* (2001), που αναφέρεται στην σχέση του Martin Scorsese με το ιταλικό σινεμά. Διστάζει να μιλήσει: «έχω μια πολύ στενή προσωπική σχέση μαζί του», δικαιολογεί την σιωπή του. «Αυτό που θυμάμαι από την συνεργασία μας για το ντοκιμαντέρ ήταν ότι επέμενε να 'χουμε πάντα στο μυαλό μας ως πιθανό θεατή όχι το κοινό των φεστιβάλ, αλλά κάποιον που ζει κάπου στο Οχάιο και έχει απλώς την διαίσθηση ότι ίσως το σινεμά είναι κάτι πέρα από μια εμπορική ταινία».

ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Όλοι γνωρίζουν ότι αν ήταν στο χέρι των Χολιγουντιανών στούντιο που κατασκευάζουν ταινίες, δεν θα υπήρχε καθόλου κινηματογραφική κριτική. Όταν αναφέρονται στους κριτικούς λένε ότι δεν αντιπροσωπεύουν το κοινό γούστο, ότι προτιμούν ταινίες εσωτερικές. Σήμερα η κριτική κινδυνεύει να γίνει ένα μέρος του καταναλωτικού τσίρκου που συνοδεύει μια ταινία. Όμως αυτό απέχει πολύ από την ιδέα της αληθινής κριτικής. Νομίζω ότι ένα τμήμα της κινηματογραφικής κριτικής σήμερα είναι σκλάβοι της βιομηχανίας. Ο ρόλος της κριτικής είναι σημαντικός. Ιδίως σήμερα, όταν λόγω της παγκόσμιας κυριαρχίας του Χόλιγουντ, δημιουργείται η εντύπωση ότι όλοι θέλουν να βλέπουν ταινίες όπως ο *Titanic*, *Saving Private Ryan* ή *Armageddon* –και όχι ταινίες του Jim Jarmusch, Hou Hsiao-Hsien ή του Abbas Kiarostami. Ο ρόλος της κριτικής είναι απλός και πολύτιμος: να προσελκύσει την προσοχή σ' αυτούς τους σκηνοθέτες, σε μικρές ταινίες. Ο ρόλος του κριτικού είναι να περιγράφει πώς είναι ο χώρος του κινηματογράφου, σε ποια κινηματογραφική κουλτούρα ανήκει η ταινία, που τοποθετείται σε σχέση με την ιστορία του κινηματογράφου, τι είναι τελικά η ταινία».

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ ΣΗΜΕΡΑ

Νομίζω ότι το όριο ανάμεσα στο Χολιγουντιανό και στο εκτός Χόλιγουντ σινεμά είναι πολύ λεπτό. Ο ανεξάρτητος κινηματογράφος ως ιδέα ήταν πολύ καλή γιατί έμαθε στον κόσμο να σκέ-

“Ο ρόλος του κριτικού είναι να περιγράψει πώς είναι ο χώρος του κινηματογράφου, σε ποια κινηματογραφική κουλτούρα ανήκει η ταινία, που τοποθετείται σε σχέση με την ιστορία του κινηματογράφου, τι είναι τελικά η ταινία.”

TV5: tout un monde de cinéma

Partenaire des films francophones en compétition

Retrouver toute l'actualité du cinéma:
“les yeux dans l'écran”, tous les mercredis à 21h05

partenaire officiel

www.tv5.org

20:10
ψώνια



20:20
σινεμά



παίζει κέντρο!

ΟΔΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
CINEPLEX

Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

www.odeon.gr

PARADE

megastores®

FUJIFILM

SUPER F

**FUJICOLOR
MOTION
PICTURE
FILMS**

Θα δώσει χρώμα
στο όνειρό σου.

ΔΙΑΘΕΣΗ:
KaBel CINE-TV PRODUCTIONS & SALES
ΔΗΜΟΣΙΟΓΕΝΟΥΣ 1 ΧΑΛΑΝΔΡΙ 152 34
ΤΗΛ.: 210 6858033-210 6858034 (FAX)
e-mail: kabel2@otenet.gr

Όταν μεγαλώσω θα γίνω καγκουρό Kad porastem bicu kengur

του Radivoje Andric (Σερβία & Μαυροβούνιο, 2004)

Το "Καγκουρό" είναι ένας Σέρβος τερματοφύλακας που μόλις έχει μετακομίσει στην Μεγάλη Βρετανία. Στην παλιά του γειτονιά, μια συνοικία του Βελιγραδίου, όλοι είναι περήφανοι γι' αυτόν. Για τον πρώτο σημαντικό αγώνα της ομάδας του απέναντι στην βρετανική Manchester United έχει σημάνει γενικός συναγερμός. Τόπος συγκέντρωσης των φίλων και των γνωστών του "Καγκουρό" είναι το τοπικό γραφείο στοιχημάτων που διαθέτει δορυφορική τηλεόραση. Όλοι (ή σχεδόν όλοι) στοιχηματίζουν υπέρ την νίκης της ομάδας του. Όμως τον γενικό ενθουσιασμό δεν τον συμμερίζονται οι πάντες: ένας νεαρός μέλλων σκηνοθέτης ετοιμάζεται να βγει το ραντεβού της ζωής του μ' ένα διάσημο μοντέλο, ένας γιάπης μεσίτης ακινήτων περιπλανιέται στην πόλη, δύο φίλοι στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας καπνίζουν χόρτο και βλέπουν ιπτάμενους δίσκους, ενώ στον τοπικό κινηματογράφο που παίζει ταινίες ανεξάρτητου αμερικάνικου κινηματογράφου αποφασίζει να πάει μετά από 20 χρόνια ένα ζευγάρι μεσήλικων...



Δ.Μ.

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 18:00

Radivoje Andric

[...] Ανεξάρτητα από το πόσο παράξενο ίσως ακουστεί, αυτή είναι μια αστεία και χαρούμενη ταινία για την απόγνωση. Δεν είναι αυτή η μεγάλη φιλοσοφική απόγνωση των Ρώσων συγγραφέων ούτε το Weltschmerz (συναισθηματικός πεσιμισμός), παρά αυτό το είδος της καθημερινής εσωτερικής απόγνωσης που όλοι πολύ καλά γνωρίζουμε. Οι χαρακτήρες σ' αυτή την ταινία μάχονται ενάντια σ' αυτή, ο καθένας με τον τρόπο του, ορισμένοι με τον έρωτα, άλλοι περιμένοντας ένα μεγάλο κέρδος στο στοίχημα και άλλοι βρίσκοντας σωτηρία στην απόλυτη παράδοση. Όπως λέει ένα από τα πρόσωπα της ταινίας «έχω το περισσότερο κέρδος όταν δεν κάνω τίποτε, δεν έχω εισόδημα όμως ούτε και έξοδα».

[...] Σ' αυτή την ταινία θα βρείτε τα πάντα, από καρφίτσες μέχρι ατμομηχανές, όπως λένε τα μεγάλα σουπερμάρκετ. Σ' αυτή την περίπτωση τα πάντα: από ένα όμορφο μοντέλο μέχρι ένα σεισμό, από σταρ του γουότερ πόλο μέχρι σταρ του ποδοσφαίρου, από μπλε μάγμα στον ουρανό μέχρι έμβρυο ποντικίου σ' ένα μπου-



κάλι μύρας. Αυτή η ταινία θα μπορούσε να λέγεται «Στις τρεις γωνίες», «Ας φωνάξουμε τις γκόμενες», «120 επί 80», «Ένα μικρό βήμα για την ανθρωπότητα». Βρείτε εσείς τον λόγο!

[...] Η επιφανειακή πρόθεση ήταν να κάνουμε μια αστεία και πνευματώδη ταινία για το κινηματογραφόφιλο κοινό. Η ουσιαστική πρόθεση ήταν να ξύσουμε αυτή την επιφάνεια και να πούμε περισσότερα για την ζωή των νέων, για τους περιορισμούς και τις απαγορεύσεις, για τις προσπάθειες τους να βγουν από τον βούρκο, για το πώς «τα χρήματα, ένα διαμέρισμα και μια θέση εργασίας» είναι σημαντική και για το πώς η πονηριά, ο κυνισμός και το ανοιχτό πνεύμα δεν αξίζουν πολλά, εκτός και αν εκπληρώνονται οι βασικές σου ανάγκες, για το ότι τίποτε σημαντικό δεν πρόκειται να συμβεί αν δεν εργαστείς σκληρά για να το πετύχεις. Και το πιο σημαντικό, ήταν η πρόθεση μου να πω ότι υπάρχει ελπίδα την σημερινή εποχή στην Σερβία (και το Μαυροβούνιο).

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

Ο ΑΝΘΡΩΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΡΓΕΝΤΙΝΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Περιπλανώμενη οικογένεια

Familia rodante

του Pablo Trapero (Αργεντινή/Ισπανία/Γαλλία/Γερμανία/Βραζιλία/Μ.Βρετανία, 2004)

Η Emilia είναι γηραιότερο μέλος μιας οικογένειας. Μόλις έχει γιορτάσει τα γενέθλια της περιτριγυρισμένη από τις φίλες της και την πολυπληθή οικογένειά της: τον γιο της Oscar και την γυναίκα του Martha, την κόρη της Claudia και τον άνδρα της Ernesto, τα παιδιά τους και εγγόνια της. Ένα τηλεφώνημα από την αδελφή της αναγγέλλει ένα χαρμόσυνο γεγονός: η κόρη της παντρεύεται. Η Emilia είναι αποφασισμένη να παραβρεθεί στο γάμο της ανιψιάς της πλαισιωμένη από την οικογένειά της. Καθώς η απόσταση που πρέπει να διανυθεί είναι μεγάλη -1200 χιλιόμετρα- ένα τροχόσπιτο θα γίνει το όχημα πάνω στο οποίο θα συνυπάρξουν οι διαφορετικές γενιές αυτής της οικογένειας. Το ταξίδι αποδεικνύεται περιπετειώδες: το τροχόσπιτο χαλάει και γρήγορα στην επιφάνεια έρχονται απωθημένες επιθυμίες και συναισθήματα. Οι οικογενειακές σχέσεις διαταράσσονται και νέες ισορροπίες είναι αναγκαίο να βρεθούν.



Οι οικογενειακές σχέσεις είναι η πρώτη ύλη σ' αυτή την παράξενη ταινία δρόμου. Σ' αντίθεση με την τυπολογία του είδους όπου το εξωτερικό τοπίο επιβάλλεται στους χαρακτήρες, σ' αυτή τα κεντρικά πρόσωπα μοιάζουν να αδιαφορούν για τους τόπους που διασχίζουν. Έγκλειστοι μέσα στον περιορισμένο χώρο της καμπίνας θα βρεθούν ξαφνικά αντιμέτωποι με την κρυφή όψη των σχέσεων τους. Αυτό που απεικονίζει η ταινία είναι η αφανής ενδοχώρα των οικογενειακών σχέσεων: απωθημένες και ένοχες επιθυμίες, εντάσεις και βία, πόθος και πάθη. Καθώς τα χιλιόμετρα αυξάνονται αποκαλύπτονται όλο και περισσότερο οι αληθινές όψεις των σχέσεων. Και στο μέσο όλων αυτών η Emilia, μια φιγούρα απόλυτα μητριαρχική που με τη σαγηνευτική της παρουσίας επιβάλλεται. Ο σκηνοθέτης σχεδιάζει αυτό το πορτραίτο της οικογένειας με ζεστά χρώματα: η δύναμη και η ένταση της απεικόνισης προκύπτει από τη συναισθηματική εγγύτητα με την οποία παρουσιάζονται τα πρόσωπα: πρωταγωνίστρια είναι η γιαγιά του σκηνοθέτη.

Δ.Μ.

Τρίτη 23 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 13:00

Pablo Trapero

Η ΑΦΕΤΗΡΙΑ

Το 1995 σκηνοθέτησα μια μικρού μήκους ταινία με τίτλο *Negocios*, βασισμένη στις εμπειρίες μου κατά την διάρκεια πολλών χρόνων, στο μαγαζί του πατέρα μου. Η ταινία εξετάζει την καθημερινή ζωή στο κατάστημα μέσα από μια σειρά μυθοπλαστικών γεγονότων. Οι περισσότεροι από τους χαρακτήρες είναι μη-επαγγελματίες ηθοποιοί που υποδύονται τον εαυτό τους, εκτός από τον Rulo ο οποίος στην πραγματική ζωή ήταν πελάτης του πατέρα μου και στην ταινία υποδύεται τον ιδιοκτήτη του καταστήματος. Άλλους χαρακτήρες τους υποδύονται συγγενείς μου, η μητέρα, ο πατέρας, οι θείοι μου. Υπάρχει ένας χαρακτήρας που δημιούργησα ειδικά για τη γιαγιά μου, την Graciana Chironi, η οποία υποδύεται την μητέρα του Rulo. Αυτή η ταινία ήταν η αφετηρία για μια θεματολογία και μια αισθητική γραμμή που αργότερα αποφάσισα να επεξεργαστώ παραπέρα και να αναπτύξω. Ως συνέπεια αυτής της εμπειρίας υπήρξαν δύο σχέδια για ταινίες: *Familia Rodante* και *Mundo Grua*. Το *Mundo Grua* ήταν η πρώτη μου μεγάλου μήκους ταινία και γυρίστηκε μεταξύ 1997 και 1999. Βασισμένη σε μια ιστορία του Rulo ακολουθεί τον χαρακτήρα καθώς αναζητά εργασία, αυτή την φορά σ' ένα γερανό. Την μητέρα του Rulo υποδύεται πάλι η Graciana Chironi, η οποία και μου ενέπνευσε το επόμενο σχέδιο μου: *Familia Rodante*.

Η ΤΑΙΝΙΑ

Η ταινία *Familia Rodante* είναι η ιστορία μιας οικογένειας, με την γιαγιά ως επικεφαλή και τις επόμενες γενιές τριγύρω της. Αφηγείται πως οι ζωές των χαρακτήρων έχουν αλλάξει κατά την διάρκεια τριάντα χρόνων ιστορίας της Αργεντινής. Η ιστορία βασίζεται πάλι σε εμπειρίες και γεγονότα που συνέβησαν στη δική μου οικογένεια. Ωστόσο αυτό είναι μόνο η αφετηρία για την ταινία, η οποία δεν είναι αυτοβιογραφική. Συγκεκριμένες σκηνές και καταστάσεις στην ταινία είναι πολύ κοντά σε αγαπημένες και οικείες εμπειρίες μου. Όμως ολόκληρη η ιστορία είναι μυθοπλασία. Αυτό το οποίο μ' ενδιέφερε είναι πως οι αναμνήσεις γίνονται χαρακτήρες και καταστάσεις σε μια μεγάλου μήκους ταινία.



ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ

"Casa rodante" («περιπλανώμενο σπίτι») είναι μια συνηθισμένη ονομασία που χρησιμοποιείται στη Αργεντινή για το τροχόσπιτο. Σ' αυτή ειδικά την περίπτωση το τροχόσπιτο είναι υπεύθυνο για την μεταφορά των μελών όλων των ηλικιών της οικογένειας, σ' ένα ταξίδι που θα τους εξαναγκάσει να γνωρίσουν ο ένας τον άλλον και να συζητήσουν για τις διαφορές τους. Το τροχόσπιτο που χρησιμοποιείται στην ταινία είναι χειροποίητο και κατασκευάστηκε από τον πατέρα μου πάνω σε μια Chevrolet Viking του 1956. Όταν ήμουν παιδί ήμουν μάρτυρας στην κατασκευή του και αργότερα ταξίδεψα μ' αυτό σε μακρινά μέρη στην Αργεντινή, ψάχνοντας για ένα τόπο να κάνω διακοπές με την οικογένειά μου. Κατά τη διάρκεια αυτών των χρόνων οι ιστορίες που συναντήσαμε στο δρόμο μάς επέτρεψαν να δούμε πώς οι άνθρωποι και το τοπίο αλλάζουν λόγω των πολιτικών συγκυριών. Και πώς, καθώς τα χρόνια περνούσαν, η αντίληψη μου γι' αυτές τις συγκυρίες επίσης μεταβαλλόταν. Γι' αυτό στην ιστορία της ταινίας βλέπουμε πως ένα μοναδικό γεγονός αντιμετωπίζεται με τους πιο διαφορετικούς τρόπους σύμφωνα με την γενιά που το κοίτα. Βασισμένο σε εικόνες Super 8 ορισμένες ιστορικές, άλλες ανακατασκευασμένες, βλέπουμε πως μια οικογένεια που εκ πρώτης όψεως είναι ακόμα ενωμένη, έχει διαλυθεί από την πολιτική ιστορία που κάθε μέλος της έχει αποφασίσει να ζήσει και αφηγηθεί. Τα αδέρφια μεταξύ τους διαφέρουν το ένα με το άλλο, τα παιδιά τους βλέπουν την πραγματικότητα με διαφορετικό τρόπο και η γιαγιά αντιλαμβάνεται ότι με το πέρασμα του χρόνου τα πάντα αποσυντίθενται, εκτός από την δική της αντίληψη για την πραγματικότητα. Αυτή η αποσπασματικότητα και ο πλουραλισμός των διαφορετικών οπτικών γωνιών υπηρετεί την κατασκευή της οικογένειας ως ενός χαρακτήρα αψ' εαυτού. Είναι γι' αυτό ουσιαστικό να αφηγηθούμε την ταινία μέσω της εικόνας και όχι μέσω του διαλόγου. Αν και οι περισσότεροι των χαρακτήρων μιλούν συνέχεια, την αληθινή ιστορία την αφηγούνται οι εικόνες.

(αποσπάσματα από δηλώσεις του Pablo Trapero στις σημειώσεις για την παραγωγή της ταινίας *Familia Rodante*. Απόδοση: Δημήτρης Μπάμπας)

Accento
TA DI IMPORTAZIONI

η έβδομη τέχνη...

...εχει άρωμα

...καφέ

Vescovi
il caffè è
un' arte
Coffee is an art

Accento

Σόλωνος 62 Θεσ/νίκη Τ.Κ. 54644
Τηλ : 2310 - 889750 Fax : 2310 889751

Vescovi
Caffè
DAL 1927



Vescovi
CAFFÈ SENZA CAFEINA
SI SERVE ESCLUSIVAMENTE



Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

α σε δω στο everest θα σε δω στο
θα σε δω ο

ΣΕ ΔΩ ΣΤΟ EVEREST θα σε δω

θα σε δω στο everest θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

**θα σε δω στο
everest®**



χορηγός του 45ου Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης



ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ
ΕΘΝ. ΑΜΥΝΗΣ
ΕΥΚΑΡΠΙΑ
ΘΕΡΜΗ
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΚΑΛΟΧΩΡΙ
ΚΟΥΦΑΛΙΑ
ΛΑΓΚΑΔΑΣ
ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΥ
ΝΤΕΠΩ
ΠΕΡΑΙΑ
ΣΙΝΔΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΟΥΜΠΑ

Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32
Παννιστών 134, Τ.Κ. 546 27
Εθν. Αμύνης 38, Τ.Κ. 546 21
Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 564 29
Θ. Κολοκοτρώνη 14, Τ.Κ. 570 01
Ι. Δραγούμη 17, Τ.Κ. 546 25
28ης Οκτωβρίου 85, Τ.Κ. 570 09
Εθν. Αντιστάσης 56, Τ.Κ. 571 00
Σ. Τσακμάνη & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00
Δεσπεραί 6, Τ.Κ. 546 21
Λ. Κ. Καραμανλή 154, Τ.Κ. 542 49
Γ. Παπανδρέου 51, Τ.Κ. 546 46
Θεσσαλονίκης 56, Τ.Κ. 570 19
Χρυσ. Σμύρνης 11, Τ.Κ. 574 00
Ι. Γωγούση 23, Τ.Κ. 564 30
Παπάφη 95 & Υμηττού, Τ.Κ. 544 53

ΤΗΛ. 2310-566321 • FAX 2310-566323 • e-mail: SDK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-502790 • FAX 2310-502613 • e-mail: SKO@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-266802 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-688505 • FAX 2310-688400 • e-mail: SKE@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-466998 • FAX 2310-466934 • e-mail: SKU@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-567464 • FAX 2310-502596 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-789815 • FAX 2310-789810 • e-mail: SKZ@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23910-21300 • FAX 23910-21301 • e-mail: SKK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23940-20864 • FAX 23940-20378 • e-mail: SKL@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-254663 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-312527 • FAX 2310-317352 • e-mail: SKY@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-403807 • FAX 2310-412451 • e-mail: SKN@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23920-20600 • FAX 23920-22730 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-569380 • FAX 2310-569626 • e-mail: SKS@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-600230 • FAX 2310-587514 • e-mail: SKM@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-914847 • FAX 2310-953309 • e-mail: SKT@taxydromiki.gr

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΕΔΡΑ: Δασκαλογιάννη 15 - Μεταμόρφωση Αττικής, Τ.Κ. 144 52, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 28 07 100, FAX: 210 28 35 210
Υπο/μα: Καλοχώρα Θεσσαλονίκης, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 755765, FAX: 2310 789179
www.taxydromiki.gr

γενική
TAXYΔΡΟΜΙΚΗ



Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.
Εδώ θα βρείτε την σπιτική τοικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σπειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα ρακάδικο

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην **Τσόπελα 2**,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.

και στο τηλέφωνο **2310 228 300**



ΠΑΥΛΟΣ Θ. ΚΑΓΙΟΣ



Δεν υπάρχει ελευθερία μακριά σου

Μυθιστόρημα

Ένας άντρας
και μια γυναίκα
κάνουν
τη θύελλα
του έρωτα
οδηγό ζωής.

www.kastaniotis.com
e-mail: info@kastaniotis.com ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ευχαριστούμε τον Όμιλο Υγείας EUROMEDICA για την ευγενική προσφορά του, να καλύψει τις ανάγκες υγείας, που μπορεί να προκύψουν στους προσκεκλημένους του Φεστιβάλ κατά τις ημέρες της διεξαγωγής του.

ΚΛΙΝΙΚΗ EUROMEDICA - ΚΥΑΝΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
Βιζύης 1, Τηλ. 2310 966.100

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ: EUROMEDICA ΔΑΝΙΗΛΙΔΗ
Τσιμισκή 19,
Τηλ.: 2310 257.231-5

EUROMEDICA ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ
Ακταίου 3 (Ν. Ελβετία)
Τηλ.: 2310 320.516

EUROMEDICA ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ
Τσιμισκή 43,
Τηλ.: 2310 240.864

EUROMEDICA
ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

SIXT
rent a car



Κινηθείτε παντού...

(με τις πιο συμφέρουσες μακροχρόνιες και βραχυχρόνιες μισθώσεις.)

Όποτε και αν τη χρειαστείτε, όπου κι αν βρεθείτε, η Sixt είναι εκεί. Η μεγαλύτερη και πιο αξιόπιστη εταιρεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων στην Ευρώπη διαθέτει ένα οργανωμένο δίκτυο 80 σταθμών με 6.000 αυτοκίνητα τελευταίας τεχνολογίας και τις καλύτερες προσφορές, τόσο για μακροχρόνια όσο και για βραχυχρόνια ενοικίαση. Με τις πιο συμφέρουσες τιμές και το καλύτερο service, η Sixt αποτελεί τη μόνη σας επιλογή. «Κλείστε» το αυτοκίνητό σας με ένα απλό τηλεφώνημα ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.sixt.gr για ν' απολαύσετε κι εσείς τα μοναδικά προνόμια που σας προσφέρει η Sixt. Η εταιρεία που κινεί τον κόσμο.

Sixt rent a car, 210 57 70 006, www.sixt.gr
LION RENTAL S.A. A member of the LION HELLAS group of companies.

What is cinema anyway? Jury member Alexander Payne quoted Renee Claire on the matter yesterday. Cinema is: "Today, seen with the eyes of today." It explains the elation of seeing a film that gets it right, as well as the disappointment when a film isn't using contemporary eyewear.

Masterclasses galore

Take your pick – either an informative tour of Thessaloniki or a voyage through Peter Greenaway's mind at 10am (with the director's masterclass). At 2pm, the festival honours Greenaway for decades of thought-provoking work. Abbas Kiarostami also holds a press conference (11.30), followed by Costas Sfikas. Tomorrow Kiarostami takes to the blackboard, where he will offer a masterclass. Today, local directors Lydia Carras, Costas Aenian and Ilias Yannakakis also will talk to the press (1pm).

Grading films

Presided over by Miklos Jancso, this year's jury seems a friendly lot. "How can we judge films and the young? We can't!" declared Jancso, voicing his appreciation for young filmmakers. The jury was tormented with questions about "American" and "European" cinema. Film critic Kent Jones said he'd like to see some tweaks made on the US filmmaking machine. Payne, whose new film debuts today at 8.15pm, said: "There are good movies and there are bad movies. One thing I regret about American cinema is the hegemony it assumes in Europe and the rest of the world. I regret the decline of national cinemas." But he added, "In America, we don't have films about Americans. There is a lack of films about human beings." He finds Europe still cultivates anthropocentric films. Egoyan muse and actress Arsinee Khanjian had the toughest questions. What's the role of women in cinema? "I think women existed in cinema from the beginning," Khanjian said, noting that while women may remain in minor film production roles, new technology may open some doors. She said, "Our stories are not really that different, but they are told in a different voice." The Armenian-Canadian was also asked her opinion on Turkey's EU membership. She diplomatically replied that she considers it an economic inevitability. At the same time she wondered why – after 85 years – many European countries are talking about the Armenian Genocide now. She believes the EU should focus as much on its economic union as on what kind of identity it is forging, taking human rights into account.

Top of the class

Two new competition films are unveiled today. "The Harvest Time" is set in a 1950 Russian town. In Marina Razbezhkina's film, heroine Antonina is a victim of her own agricultural success (3.30pm). French "They Came Back" (7.30pm) is more apocalyptic; the dead awaken and march down main street.

Model student

On his first trip to Greece, Kurosawa was impressed by the turnout at screenings. A savvy vocal fan in doomsday jewellery quizzed him from the back of the room during his press conference. Kurosawa talked about "Ghost Cop", a 3-minute project shot with friends in three hours and his upcoming "Maiden of Death" (tentative title), his first love story. He notes that European interest helps Japanese filmmakers raise funds, even if their films don't always make lots at the local box office. Kurosawa confirmed a trend in his work that some keen viewers detected – yes, he's moving away from scare films. "It's a mistake if you think I'm only a director of thrillers," said the filmmaker. He's happy to yield way to other colleagues, noting "my own interest in the genre is decreasing." That said, his thriller fans may be comforted by the fact that there's a ghost in his new romance (in post-production). Bungie-jumping also came up – for a suicide scene in one of his films. The entire crew had their eyes covered as the actor did the leap. Three shots were required. Kurosawa's "Cure" (11pm) is not a testimony to the music band, but rather the story of upstanding citizens who commit murder and cannot remember them.

The Greek school

Three new local productions are being screened today. Marc Gastine's "Marseilles, A Greek Profile" (1.30pm) will strike a chord

FIRST SHOT

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

45th THESSALONIKI FILM FESTIVAL

TUESDAY 23 NOVEMBER 2004 • N. 158

Get a PhD in cinema



Miklos Jancso, Michel Demopoulos



Kiyoshi Kurosawa



Goran Paskaljevic

among the bicultural. It explores the stories of various Greeks of the French port, focusing on one woman's moving exploration of her family roots. A host of nutty characters parade in and out of "Quo Vadis" (5.30pm), Takis Toulaitos' comedy about Greeks (especially of the Dresden variety). Opera singing, circus performing, robbery and money inspection all are included. Finally, Greek culinary movies seem to be all the rage. Last year there was "A Touch of Spice". Now there is mouth-watering "Like God, Like Chef" (10pm), Stergios Niziris' story of a man who finds his calling in the kitchen. It was encouraging to see a lot of local students in yesterday's screening of documentary "The Voice of the Aegean". That film makes the viewer want to rush to the first island they see and tear down the illegally-constructed houses and hotels. Yesterday, "Don't Go" director Alexandros Pandazoudis bragged his film was the cheapest at the festival, made for 3,000 euros. He said it's "made by young people for young people." Popular actor/director Lakis Lazopoulos helped them finish the job. Most people working on the Thessaloniki story were students. Avgoustos Korto, the screenwriter of "Testosterone" told the press that the idea for the project came about when he and the director considered whether or not men would like to be the object of all women's affection. "At first it seemed perfect – then it seemed scary." "Something changed within us," Myrto Paraschi said about shooting at the Acropolis – especially at night. The energy of the place was overwhelming. Her documentary "The Sacred Rock" was born when she was asked to make a film about Acropolis restoration work.

History degree

Looking around him at post-war Serbian society, one word kept coming to Goran Paskaljevic's mind: "autistic". This thought led him to create "A Midwinter's Night Dream", which ended up featuring, not an actress, but a girl with this condition. While shooting the film in an industrial city outside of Belgrade, the production had to be arrested for a week for the girl to become more comfortable with the actress that plays her mother. The film will be shown for the first time in his country on Thursday. He hopes the film will shed light on the condition, noting "It's important that we accept difference." The film's title was inspired by a production of Shakespeare's play by children with special needs. Paskaljevic also underlined that it's the first local production to acknowledge that Serbs committed war crimes.

Reform school

"Cool", slain Dutch director Theo van Gogh's last film, will be on at 5pm. It's about a group of young people who commit petty crimes and end up in reform school. Day four of the New Horizons programme also includes Lionel Baier's "Stupid Boy" (10pm), about a 21-year-old who works at a chocolate factory by day and satisfies his voracious sexual appetite by night. Meanwhile Olivier Assayas' "Clean" (8.30pm) is about a woman trying to make her daily life more closely resemble her dreams.

Continuing education

Thessaloniki's Victor Erice tribute features two films. In "The Spirit of the Beehive" (3.30pm), a man moves to the countryside with his wife and daughters, where he studies bees and finds an imaginary lover. "The South," (8.30pm) set in a northern Spain suburb, focuses on a father/daughter relationship.

Valedictorian

Huppert was wonderfully down-to-earth on Sunday. She did the unthinkable for a visiting star: 1) She wore a red scrunchy in her hair. 2) She actually sat with us plebs in the audience and enjoyed her great new comedy "Les soeurs fachees". What fun to laugh at the sisters' tensions and then sombre up whenever Huppert's tormented character revealed her internal battle. One correction: in yesterday's issue we meant to say "I ♥ Hucklebees" not I © Hucklebees". It was The Corporation that made us do it.

Greek (via France) terms of the day: mon-TAHZ (editing) and kah-RAY (frame)

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 158 ΤΡΙΤΗ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΟΦΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΑΝ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΛΙΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ,
ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΥΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΖ-ΕΝΤΥΝΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Αποκτήστε τη CINEKARTAF

και δείτε όλες τις ταινίες

του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου

ΔΩΡΕΑΝ!

Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε την ηλεκτρονική σελίδα της CinekartaF στη διεύθυνση

<http://www.filmfestival.gr/cinekartaF>

Τώρα και ειδική έκδοση της CinekartaF για τους φοιτητές του Τμήματος Κινηματογραφίας